

Lang Thang Trong Rừng

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Website: <http://motsach.info>

Date: 24-October-2012

Chương 1

Bây giờ thì nhỏ Hạnh cảm thấy hối hận thật sự. Nó ngồi trên một khúc gỗ mục, tách xa lũ bạn, đưa cặp mắt lo lắng nhìn chung quanh.

Trời lúc này đã quá trưa, rừng im phăng phắc. Có cảm tưởng như mọi sinh vật đều nín thở, ngoài những âm thanh mơ hồ vọng lại đều từ tít đằng xa. Nhỏ Hạnh không biết đó là những âm thanh gì: tiếng gió thổi luôn qua các khe núi, tiếng chim ăn theo đàn hay tiếng róc rách của một con suối trong mơ, cái nguồn nước mà tụi nó này giờ tìm hoài không thấy.

Gần chỗ nó ngồi, dưới một góc cổ thụ cành lá rậm rạp đang xòe tán, Tiểu Long, Quý Ròm và thằng Mạnh đang uể oải nửa nằm nửa ngồi trên tấm vải bạt bày la liệt những chén đĩa muống dưa sau bữa ăn trưa

Quý ròm lúc này đang lim dim mắt, nhưng nhỏ Hạnh biết chắc là bạn mình không ngủ. Không ai có thể ngủ trong hoàn cảnh như thế này. Chắc thằng ròm đang loay hoay tính kế thoát hiểm! Nhỏ Hạnh trầm nghĩ và bất giác buông một tiếng thở dài.

Tiểu Long bó gối, lưng tựa vào người Quý ròm, cặp mắt đang đảo dác nhìn ra bốn phía. Trông vẻ mặt căng thẳng của Tiểu Long, nhỏ Hạnh đoán thằng mập đang nghĩ đến chuyện đề phòng thú dữ tấn công. Bao giờ cũng vậy, trong bất cứ tình huống hiểm nghèo nào, Tiểu Long luôn luôn tự xem mình có bổn phận bảo vệ cho cả bọn và nó thực hiện cái bổn phận đó một cách hăng hái không chê vào đâu được.

Nhỏ Hạnh không tin trong khu rừng này có thú dữ. Nhưng những câu chuyện về voi bảy tấn công, về cạp vồ người cứ lớn vồn trong óc khiến thỉnh thoảng nó phải sợ sệt ngoái đầu nhìn lại sau lưng, thậm chí có lúc nó muốn nhóm người dậy chạy vù về phía các bạn nó.

Nhưng rồi nhỏ Hạnh cố nén. Nó cố bắt nó ngồi im tại chỗ, và tất nhiên là với một vẻ mặt thản nhiên như thể đang ngồi trong rạp hát chứ không phải đang thất lạc giữa rừng sâu.

Nhỏ Hạnh phải làm tất cả những điều khổ sở đó chỉ vì chuyến đi chơi rừng lần này có cả thằng Mạnh đi theo.

Mạnh là thằng oắt có máu hình sự, say mê truyện trinh thám và ham thích những trò theo dõi, khám phá, phiêu lưu mạo hiểm (à quên, phiêu lưu nhưng không mạo hiểm!). Một cái đứa như vậy thường liều lĩnh nhưng cũng mau chóng hoảng hốt, nhất là khi cái sự liều lĩnh đó chẳng may lại dẫn tới chỗ nguy cơ trùng trùng, như dẫn tới giữa rừng sâu chẳng hạn.

Như lúc này đây, bất cứ ai cũng có thể thấy rõ điều đó trên khuôn mặt đang chảy dài của Mạnh. Đôi môi thằng oắt mấp máp như muốn bật ra tiếng rên rĩ mà không dám. Trong nó như đứa bé, muốn khóc nhưng lại sợ người lớn cho ăn đòn nên mặt cứ méo xệch đi, thật thảm nảo quá.

Nhỏ Hạnh nhìn thằng nhóc, biết mình không nên lộ vẻ sợ sệt. Cho nên nhỏ Hạnh bắt mình dán người trên khúc gỗ mục, và trong khi cố gồng mình ngồi yên không nhúc nhích, nó không ngừng tự lên án mình thậm tệ.

Dĩ nhiên sự thất lạc này là lỗi của cả bọn, vì hồi sáng chẳng đứa nào trong bốn đứa chú ý đến chung quanh. Nhưng nhỏ Hạnh vẫn cảm thấy phần lỗi của nó là lớn nhất. Vì nó là đứa điềm tĩnh nhất, ý tứ nhất và cẩn thận nhất trong bọn, nếu so với Tiểu Long, Quý ròm, và thằng Mạnh.

Thế mà rốt cuộc nó đâm ra lơ đãng lúc nào chẳng hay, đến khi giật mình ngó lại, nhóm Mèo Rừng đã mất hút giữa đám lá xanh tịt bao giờ.

Tất nhiên nhỏ Hạnh thừa hiểu, nếu nói cho công bằng, đầu đuôi mọi tai họa đều do Quý ròm.

Trước tiên, chính Quý ròm bằng cách nào đó đã biết được chuyến đi này của nhóm du khảo Mèo Rừng, vốn là "đối thủ truyền kiếp" của nhóm hướng dẫn du lịch Hải Âu. Rồi sau đó, cũng chính Quý ròm xin đến khô nước miếng để các anh ở nhóm Mèo Rừng đồng ý cho cả bọn đi theo. Thằng Mạnh ở Vũng Tàu lên chơi, đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội để nhập bọn.

Xưa nay, những chuyến đi của nhóm Mèo Rừng đều xác định lộ trình rõ rệt và có mục đích rõ ràng. Họ thám hiểm đường Trường Sơn, lên ngã ba Biên Giới, tới vùng Tam Giác Sắt. Họ trèo đỉnh Lang Biang, vào rừng Nam Cát Tiên. Ra phía bắc, họ lên cao nguyên Sa Pa, mò lên tận đỉnh Fanxipang ngút trời. Nói chung là họ đi rất nhiều nơi. Nhưng lần này, bọn Quý ròm không rõ họ đi đâu. Chỉ biết là sẽ đến một vùng rừng núi ở miền Trung.

Cả nhóm đi bằng xe đò, hai ngày sau tới một thành phố biển.

Nhóm Mèo Rừng ở lại thành phố này thêm một ngày để dưỡng sức cho cuộc hành trình ngược lên dãy núi phía tây sắp tới, đồng thời tận dụng thời gian đó hướng dẫn bọn Quý ròm những kỹ năng đi rừng cần thiết. Sau đó, họ còn lôi Quý ròm ra để dặn dò thêm những điều quan trọng.

Thành viên của nhóm Mèo Rừng lên đến hàng chục người, nhưng tham gia chuyến đi lần này chỉ có các anh Phong, Thành, Cường, những nhân vật chủ chốt của nhóm. Trước đây, bọn trẻ đã gặp các anh một lần ở Vũng Tàu, khi tình cờ lần theo bài thơ bí hiểm trên vách chùa Phật nằm để cuối cùng mò đến được ngôi nhà ma ở Bãi Sau.

Sau một ngày nghỉ ngơi, tờ mờ sáng hôm sau cả đoàn thuê xe ô-tô không thể chạy tiếp được nữa, mọi người chuyển qua đi xe đạp thồ.

Càng đi khung cảnh càng vắng vẻ, nhà cửa thưa thớt dần, và dưới màn sương mờ đục không ngừng bốc lên từ các khe sâu, màu xanh cây lá bắt đầu trùng điệp và trải dài khỏi tầm mắt.

Đi gần nửa ngày trời, đoàn người gặp một con sông rộng chắn ngang.

Anh Phong, thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng, ra hiệu cho xe thồ quay về.

- Bây giờ chúng ta bắt đầu sử dụng tới đôi chân rồi! - Anh nói với bọn trẻ - Các em sẵn sàng chưa?

- Dạ, rồi ạ!

Thằng Mạnh hùng hồn đáp, hăng hái đại diện cho cả bọn.

- Anh nói trước, - Anh Phong nghiêm nghị tiếp - đích đến của chúng ta còn rất xa. Trong nửa ngày đầu, lộ trình của chúng ta vẫn còn nằm trong khu vực an toàn. Nhưng sau đó, chúng ta sẽ bắt đầu tiến vào vùng nguy hiểm, các em có sẵn sàng không?

Lần này thì thằng Mạnh im ru. Hai chữ "nguy hiểm" đập vào đầu nó như những nhát búa. Nó lấm lét nhìn quanh, khung cảnh hoang vu khiến nó cảm thấy sự nguy hiểm như đã bắt đầu rồi, chẳng cần phải đợi đến sau nửa ngày đường, và cái mối đe dọa không rõ hình thù kia dường như đang rình rập đâu đây, có thể bất thần nhảy xổ ra ngoạm cổ nó bất cứ lúc nào.

Tiểu Long dậm dậm đôi giày đi rừng, hỏi:

- Nhưng các anh có thể cho tụi em biết chúng ta sẽ đi đến nơi nào không?

Anh Phong cười bí mật:

- Rồi các em sẽ biết.

Anh Cường nói thêm, cũng bí mật không kém:

- Chỉ cần biết các em sẽ có một chuyến đi lý thú.

Anh Thành nheo mắt, giọng kiêu hãnh:

- Chắc chắn nhóm Hải Âu không thể tổ chức cho các em một cuộc đi chơi thú vị và ngoạn mục như vậy.

Bọn trẻ biết có hỏi nữa cũng vô ích, bèn xốc ba lô lên vai, lặng lẽ bước theo.

Đoàn người đi xuyên rừng trên những lối mòn ngoằn ngoèo.

Rồi đến một lúc, những lối mòn tự nhiên biến mất dưới cỏ dày và lá mục. Theo lệnh của anh Phong, tất cả đều rút dao phát quang ra cầm tay, riêng anh Phong cầm lăm lăm một cây rìu; mọi người len lỏi giữa những thân cây, thỉnh thoảng chặt những cành nhánh để mở đường.

Lúc này khoảng mười giờ, mặt trời nhô khỏi ngọn cây hai sải tay, không khí vẫn còn mát mẻ nhưng trên mặt thằng Mạnh mồ hôi đã chảy thành giọt. Nhìn ánh mắt láo liên, không ngừng quét ngang quét dọc các bụi rậm của Mạnh, nhỏ Hạnh biết là thằng oắt lo lắng.

Vẻ căng thẳng của Mạnh khiến ba đứa còn lại đâm thận trọng theo. Không nói với nhau một tiếng nào, nhỏ Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long làm lui bước, tay khua khoắng con dao trên tay cho đỡ sợ.

Các anh ở nhóm Mèo Rừng vẫn đi phía trước, vừa hăng hái mở lối vừa nói cười tự nhiên.

Thằng Mạnh nhìn họ, thèm thuồng đợc vui vẻ như thế quá, nhưng không hiểu sao cổ họng nó cứ khô rang.

- Vui lên chứ các em! - Anh Thành đột nhiên quay đầu nhìn lại - Làm sao mà im thít thế kia?

Thằng Mạnh nước nước bọt:

- Tụi em sợ... nguy hiểm...

Anh Thành phì cười:

- Chưa đâu! Chỗ này chúng ta có thể nói cười thoải mái.

Anh Phong quay hẳn lại, hai tay dang rộng:

- Chuyển đi rất vất vả, chúng ta cần phải đùa giỡn, ca hát để cho quên nhọc mệt, các em à.

Anh giơ cánh tay cầm rìu lên cao, bọn trẻ có thể thấy rõ những tia nắng lọt qua kẽ lá chiếu lấp lánh trên lưỡi rìu:

- Các em hát nhé! Một hai ba! Nào anh em ta, cùng nhau xong pha, lên đàng...

Anh Phong bắt nhịp, giọng hồ hởi. Nhưng chẳng đứa nào hát theo. Chỉ có nhỏ Hạnh nhóp nhép một hai tiếng, nhưng rồi thấy các bạn không hưởng ứng, nó làm thinh luôn.

- Sao thế? - Anh Phong tròn mắt.

Quý ròm méo xệch miệng:

- Tụi em mệt quá, hát không nổi!

Anh Cường lắc đầu:

- Thế mà cũng nằng nặc đòi đi theo cho bằng được! Rõ khổ!

Chương 2

Đó là cái tội thứ nhất của Quý ròm, nhỏ Hạnh râu rĩ nhũ bưng. Tự nhiên lại cao hứng rủ cả bọn đi theo nhóm Mèo Rừng tới chốn khỉ ho cò gáy này. Đây rõ ràng không phải là cuộc du ngoạn đúng nghĩa. Gọi là một cuộc thám hiểm thì đúng hơn, với tất cả những gian khổ và hiểm nguy khôn lường của nó.

Nhưng "tội lỗi" của Quý ròm chưa dừng lại ở đó.

Ngay vào lúc anh Phong bắt nhịp bài "Lên đàn" và không đưa nào cất giọng hòa theo nổi thì thằng ròm bỗng nảy ra "sáng kiến":

- Em nghĩ ra rồi.

- Gì thế? - Anh Phong hỏi.

- Tụi em không hát hò nổi rồi nhưng có thể chơi trò đổ nhau.

- Hay lắm! - Anh Thành reo lên, và tán thành bằng một câu văn hoa - Đổ nhau sẽ giúp các em lau khô những giọt mồ hôi.

Được cổ vũ, Quý ròm hăng hái xếp nó và thằng Mạnh vào một phe, nhỏ Hạnh và Tiểu Long một phe.

Rồi hăm hở xướng lên:

- Bây giờ tôi với thằng Mạnh đổ trước nhé. Hạnh và Tiểu Long thử kể xem trong cơ thể con người ta có những bộ phận nào bắt đầu bằng chữ M nào.

Tiểu Long mắt sáng trưng, trong một thoáng nó quên nó đang ở giữa rừng:

- Má, mắt, mũi, miệng.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Môi nữa chi.

- Ừ, môi nữa.

Quý ròm nheo mắt nhìn Tiểu Long:

- Bữa nay sao mày thông minh đột xuất thế hử mập?

Tiểu Long phớt lờ sự chế giễu của bạn, mày nhú lại. Rồi nó bỗng reo lên hơn hử:

- Ờ, còn móng nữa Hạnh ơi!

Nhỏ Hạnh đỏ mặt:

- Làm gì mà kêu réo om sòm thế.

Quý ròm mắt dòm lom lom vào mặt hai đứa bạn, cố nín cười, hỏi:

- Hết chưa?

- Chờ chút xíu đi!

Tiểu Long hứ mũi, tay tiếp tục vung lưỡi dao vào cành nhánh de ra hai bên lối đi.

Nhỏ Hạnh nói:

- Mẹp.

- Còn nữa không?

- Còn, mí mắt.

Tiểu Long reo lên lần thứ hai:

- Í, mặt nữa.

Thằng Mạnh gãi đầu:

- Lạ quá há! Những bộ phận bắt đầu bằng chữ M hình như tập trung hết trên đầu.

- Đâu có! - Quý ròm cười hì hì - Khi nãy anh Tiểu Long mà chẳng phát hiện một bộ phận nằm tuốt luốt ở dưới đó sao!

Nhỏ Hạnh lườm Quý ròm:

- Quý đừng có lợi dụng thời cơ nói năng bá láp à nghen!

Thằng Mạnh chột nhảy tung tung:

- A, em nghĩ ra được một chữ rồi.

Quý ròm trừng thằng nhóc:

- Mà phe tao, không được bép xép à.

Các thành viên của nhóm Mèo Rừng lúc này vẫn đi phía trước. Anh Phong vừa cười đùa vừa đong đưa chiếc rìu trên tay, thỉnh thoảng lại xả một nhát vào bụi rậm, chặt bỏ những cành cây vương vãi.

Cũng như người thủ lĩnh, anh Thành và anh Cường mãi mê mở đường, không chú ý gì đến bọn Tiểu Long đang ồn ào phía sau. Có vẻ như các anh hoàn toàn yên tâm khi thấy bọn trẻ mất đi vẻ căng thẳng và qua trò chơi đánh đố vui nhộn kia đã nhanh chóng thấy lại được sinh khí tưởng đã rơi rớt ngoài bìa rừng.

Nhỏ Hạnh vẫn tiếp tục liệt kê:

- Máu, mặt, mỡ, mình.

Thấy đối phương tuôn một lèo, Quý ròm tức quá:

- Mập như thằng Tiểu Long mới có mỡ chứ ai mà có mỡ.
- Quý đừng có cãi bướng. Ai mà chả có mỡ trong người.
- Thôi được! - Quý ròm xuôi xì - Nhưng còn mình là cái quý gì?
- Mình là cái mình chớ sao lại là cái quý! Thân thể người ta chia làm ba phần: đầu, mình và tử chi...
- Thôi, thôi, khỏi đọc! - Quý ròm xua tay lia lịa - Còn gì nữa không?
- Còn, mao quăn, mạch máu, màng tạng, mắt cá, mỡ ác...

Bất chấp vẻ mặt cau có của Quý ròm, nhỏ Hạnh thân nhiên làm tiếp một tràng như súng liên thanh, có lẽ bộ óc điện tử của nó này giờ đang làm việc ghê lắm.

Trong khi Tiểu Long không ngót hít hà thán phục, nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán như sắp kể thêm một lô một lốc nữa cho Quý ròm sợ chơi.

Quý ròm sợ thật. Nó chép miệng, tiu nghủ:

- Kể được như vậy coi như thắng rồi, khỏi cần kể thêm nữa. Bây giờ tới phiên

Hạnh và Tiểu Long đố!

- Mà y và thằng Mạnh kể những bộ phận nào trên cơ thể bắt đầu bằng chữ S đi! -

Tiểu Long nhanh nhẩu.

- Quá dễ! - Thằng Mạnh này giờ bị ông anh ròm bắt ngậm miệng, bây giờ được sổ lòng, lấu tấu vọt miệng.

Tiểu Long cười kháy:

- Dễ thì nói đi!
- Chữ S hả? - Mạnh khựng lại, trán nó nhăn tít - Chữ S thì có... chữ S thì có... có...

Mạnh áp úng một hồi vẫn chẳng nhớ được bộ phận nào trên người bắt đầu bằng chữ S, mặt liền đỏ ửng.

Quý ròm cứu bồ:

- Sụn.

Mạnh cười toe:

- Ủ, phải rồi! Sụn!
- Gì nữa?

Lần này, không chỉ thằng Mạnh mà cả Quý ròm cũng bóp muống móp cả trán. Dường như trong cơ thể con người ta rất hiếm những bộ phận bắt đầu bằng chữ S.

Mãi một lúc, Quý ròm mới rặn thêm được một chữ:

- Sọ.

Thêm một lúc nữa, mới được một chữ nữa:

- Sườn.

Thằng Mạnh cuối cùng cũng nghĩ ra được chữ của nó:

- Sống mũi.

Tới đây là tắc tị.

Thấy Quý ròm và thằng Mạnh vò đầu bứt tai một cách đau khổ, Tiểu Long cười hê hê:

- Sao, kể tiếp đi chứ! Khi nãy bên mày bảo "quá dễ" mà!

- Từ từ!

Quý ròm nhún vai đáp, đầu xoay như chong chóng. Nó không tin là nó không nghĩ ra thêm được chữ nào nhưng rốt cuộc có vẻ như nó đành bó tay thật.

Bên Cạnh Quý ròm, thằng Mạnh đang không ngừng nhăn nhó nhí nhí. Nhìn vẻ mặt đau khổ của Mạnh có cảm giác nó đang chui đầu vào một tổ ong hơn là đang chơi trò đố nhau. Lúc này rõ ràng là nó quên bằng mối đe dọa vô hình ở chung quanh rồi.

Như để làm đối phương rối trí hơn nữa, Tiểu Long chốc chốc lại giục:

- Nói đi chứ! Làm gì im ru hoài vậy?

Cao hứng lên, nó còn chọc quê:

- Chưa tới khu vực nguy hiểm mà, việc gì phải ngậm tâm thế! Hay là chịu thua rồi?

- Chịu thua cái đầu mày! - Quý ròm phát khùng - Tao vừa nghĩ ra một chữ hay lắm đây nè!

- Chữ gì vậy?

- Sấn.

- Sấn là cái gì?

Quý ròm nhếch mép:

- Sấn là sấn lã chứ là cái gì!

Nhỏ Hạnh bụm mặt:

- Ối, Quý nói gì nghe ghê quá!

- Ghê gì mà ghê! - Quý ròm cười hê hê - Con người ta ai mà chẳng có sấn lã trong người!

Tiểu Long hừ mũi:

- Nhưng đâu có thể tính đó là bộ phận của cơ thể được!

- Sao không được! - Quý ròm nghinh mặt - Hễ nó nằm trong cơ thể tức là xem như một bộ phận của cơ thể rồi.

Nhỏ Hạnh bĩu môi:

- Xí! Nói như Quý!

- Thôi được! - Quý ròm tặc lưỡi - Không chịu chứ đó thì nói chữ khác.

Tiểu Long nhìn Quý ròm bằng ánh mắt cảnh giác:

- Chữ gì!

- Sẹo.

- Sẹo?- Tiểu Long há hốc miệng.

Trong khi thằng Mạnh cười hí hí thì Quý ròm chìa tay ra, chỉ vào một vết sẹo nhỏ trên mu bàn tay:

- "Bộ phận" đó đây nè!

Rồi nó liếc Tiểu Long, ranh mãnh:

- Võ sĩ như mày, "bộ phận" này chắc nằm rải rác khắp người phải không?

- Ăn gian! Ăn gian! - Tiểu Long nhảy tung tung - Ai lại coi những vết sẹo là bộ phận của cơ thể bao giờ!

- Sao không được! - Quý ròm trừng mắt - Chính mày ăn gian thì có!

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Quý ơi là Quý! Thua thì nhận thua đi cho rồi!

Quý ròm gân cổ:

- Thua sao được mà thua!

- Thua! - Tiểu Long hét lên.

Thằng Mạnh ưỡn ngực ra phía trước, hít một hơi thật sâu, cố hét to hơn Tiểu Long:

- Không thua!

Bọn nhóc đỏ mặt tía tai, hét sùi bọt mép. Đứa nào đứa nấy ngoác miệng đến mang tai, tìm cách át giọng nhau. Đến mức ba người của nhóm Mèo Rừng biến đau mắt, tụi nó cũng không để ý.

Chỉ khi nhỏ Hạnh chán ngán nói:

- Thôi, nhờ anh Phong làm trọng tài giùm đi!

Bọn trẻ mới ngoảnh đầu nhìn ra phía trước, hoảng hốt khi không thấy các anh Phong, Thành,

Cường đâu.

- Ủa, mấy ảnh đâu rồi kia? - Nhỏ Hạnh ngạc nhiên kêu lên.

- Chết rồi! - Quý ròm lo lắng nói - Trước khi đi, mấy ảnh dặn tụi mình phải luôn luôn để ý bám sát theo mấy ảnh, thế mà tụi mình quên mất.

Tiểu Long nhìn quanh, lẩm bẩm:

- Chả rõ tụi mình lạc mấy ảnh từ chỗ nào?

Nó chụm tay lên miệng làm loa, kêu lớn:

- Anh Phong ơi!

Không nghe tiếng đáp trả; nó lại gào lên:

- Anh Thành ơi ời!

Để tiếp sức cho bạn, Quý ròm, Mạnh và nhỏ Hạnh cũng thi nhau kêu réo inh ỏi. Thằng Mạnh còn lấy hơi rú lên một tiếng dài như Tarzan.

Nhưng chẳng có ai trả lời bọn trẻ. Những tiếng kêu của tụi nó lan đi trong không gian, ngân nga, dùng dằng một hồi trong gió và cuối cùng mất hút giữa rừng xanh bạt ngàn.

Thằng Mạnh méo xệch miệng:

- Chắc mấy ảnh đi xa lắm rồi!

- Không đâu! - Quý ròm trấn an thằng nhóc - Tao nghĩ mấy ảnh đang quanh quẩn đâu đây thôi.

- Anh đừng gạt em! - Mạnh nói bằng giọng muốn khóc - Nếu ở gần đây, mấy ảnh đã nghe thấy tiếng gọi của tụi mình và lên tiếng đáp trả rồi.

Tiểu Long đảo mắt một vòng rồi quay sang nhỏ Hạnh:

- Bây giờ làm sao hở Hạnh?

Chương 3

Rõ ràng, nếu Quý ròm không bày ra trò đổ nhau thì cả bọn không đến nỗi mất tập trung đến thế. Đã vậy, Quý ròm còn chơi ăn gian. Đang sọ và sụn, tự nhiên lại chuyển qua sán và sẹo khiến cả đám xúm vào cãi nhau đến nỗi quên hết chung quanh.

Khi cả bọn kêu réo vang rừng mà không nhận được tín hiệu đáp trả của nhóm Mèo Rừng, nhỏ Hạnh bắt đầu kinh hãi nhận ra tụi nó đang lâm vào một hoàn cảnh đáng sợ.

Mặc dù là đứa siêu thông minh, ngay tức khắc nó cũng không biết phải hành động như thế nào. Nhưng nhỏ Hạnh cố không để lộ sự lo sợ ra ngoài mặt. Nó hiểu trong tình thế này, sự hoang mang còn nguy hiểm gấp trăm lần so với những mối đe dọa khác.

Nghe Tiểu Long hỏi, nó bình tĩnh đáp:

- Tụi mình cứ ngồi ở đây chờ.

Nhỏ Hạnh vừa nói vừa ngồi bệt xuống cỏ.

- Chờ gì?

- Chờ nhóm Mèo rừng. Thế nào họ cũng quay lại tìm tụi mình.

Mạnh reo lên:

- Đúng rồi! Có thể mà em không nghĩ ra. Phát hiện tụi mình bị thất lạc, thế nào mấy ảnh cũng quay lại tìm.

Quý ròm cau mày:

- Nhưng làm sao họ biết mình ở đây. Tụi mình đã lạc một quãng xa rồi.

- Thằng ròm nói đúng! - Tiểu Long khụt khịt mũi - Tụi mình phải lần lại đường cũ thôi.

- Không được! - Nhỏ Hạnh phản đối - Khi này, lúc di chuyển, tụi mình đã không làm dấu, bây giờ không thể quay lại được. Không khéo tụi mình lạc xa hơn thì nguy.

Tiểu Long, Quý ròm, thằng Mạnh bất giác đưa mắt nhìn nhau. Sự cảnh cáo của nhỏ Hạnh khiến không đứa nào dám mạo hiểm rời vị trí.

Thế là cả bọn bó gối ngồi chờ, âu lo, phấp phồng. Tai đứa nào đứa nấy vểnh lên, hồi hộp nghe ngóng. Nhưng lâu thật lâu, vẫn chẳng có dấu hiệu gì cho thấy nhóm Mèo Rừng sắp tìm tới chỗ tụi nó.

Cứ mỗi lần nghe tiếng sột soạt, cả bốn đứa nhồm người dậy, khắp khởi căng mắt dò tìm, nhưng thường những tiếng động đó nếu không phải do một con gà rừng sặc sỡ đang đập cánh trong lá cây cũng do một con sóc nghịch ngợm đang chạy loăng quăng đâu đó quanh chỗ tụi nó ngồi bất thần phóng vụt từ bụi rậm này qua bụi rậm khác, kéo lê chiếc đuôi dài trên thảm lá khô, sát ngay sau lưng tụi nó.

Đợi thêm một lát, Tiểu Long nóng ruột đứng lên, lại bắc tay lên miệng, lại kêu lớn:

- Anh Phong, anh Thành, anh Cường ới ời! Tụi em ở đây nè!

Tiểu Long có lồng ngực khỏe, khi nó đã gân cổ lên gào, tiếng nó vang xa lắm. Nhưng dường như chẳng có ai nghe thấy. Hệt như một hòn sỏi ném xuống hồ, tiếng kêu cứu của nó chìm ngấm, mất tăm giữa đám lá rừng.

Ngay cả khi nhỏ Hạnh, Quý ròm và thằng Mạnh cùng ngoác miệng phụ họa với Tiểu Long cũng thế. Cũng chẳng kết quả gì. Tiếng kêu của bọn trẻ vang vang trong rừng, nhưng chẳng có ai đáp lại ngoài chính tiếng của tụi nó văng vẳng vọng lại từ tít đằng xa.

Thằng Mạnh tuyệt vọng:

- Thế là tiêu!

Nhỏ Hạnh ngó quanh, rồi reo lên:

- Kia rồi!

Ba cái miệng cùng bật hỏi:

- Gì thế?

- Những bụi tre.

Trong khi Tiểu Long và Mạnh chưa biết nhỏ Hạnh tìm kiếm tre nứa trong lúc này làm gì thì Quý ròm vụt sáng mắt lên:

- Chúng ta gõ vào đó?

- Ừ.

Nhỏ Hạnh vừa nói vừa rảo bước lại chỗ bụi tre gần nhất, theo sau là bọn Quý ròm, tay đưa nào đưa nấy lăm lăm con dao phát quang.

Nhỏ Hạnh vung dao lên, nhìn các bạn, dặn:

- Dùng sống dao gõ mạnh vào nhé!

Quý ròm hăm hở hô:

- Một hai ba!

Bốn cái miệng mím chặt, bốn cánh tay quật mạnh sống dao vào thân tre. Một chuỗi âm thanh lộc cộc vang lên.

Trong một thoáng, thằng Mạnh quên phất nỗi lo lắng trong lòng, mặt mày hớn hở:

- Giống gõ mõ quá ha!

Bọn trẻ hăng hái gõ. Xen lẫn tiếng lộc cộc, còm cộp là tiếng bọn thú nhỏ luồn dưới các bụi, chạy trốn.

Mạnh lại cười hì hì:

- Vui quá!

Nhưng vung lên đánh xuống một hồi mỗi tay, tiếng gõ yếu dần. Rồi im bật.

Quý ròm chống dao xuống đất trước tiên. Nó đưa tay lau mồ hôi trán, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh.

Cử chỉ của Quý ròm kéo Mạnh trở về với thực tại. Mặt nó lập tức xám ngoét:

Sao im ru thế hở anh Quý? Mình gậy ồn ào như thế, các anh ở nhóm Mèo Rừng phải nghe thấy chứ?

Quý ròm thở dài:

- Chắc chắn họ đã đi xa tụi mình lắm rồi.

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Có lẽ họ đã quẹo sang ngã khác.

Tiểu Long khịt mũi:

- Hay tìm không thấy tụi mình, họ vòng trở lại thành phố rồi? Biết đâu họ chẳng nghĩ mình quay về dưới đó đợi họ!

Suy đoán của Tiểu Long khiến nhỏ Hạnh không khỏi nghĩ ngợi. Ủ, có thể lắm! Biết tụi mình thất lạc, chắc chắn các anh ở nhóm Mèo Rừng phải tích cực tìm kiếm. Họ không thể để một đám trẻ lạc lõng giữa rừng sâu được. Chắc họ cũng đã tìm mọi cách để bắt liên lạc nhau xa quá nên tụi mình không nghe thấy tín hiệu của họ cũng như họ đã không nghe thấy lời kêu cứu của mình đó thôi. Và nếu tìm không thấy tụi mình thì họ nghĩ gì?

- Tụi nhỏ không dám liều lĩnh tiến sâu vào khu rừng lạ đâu! - Nhỏ Hạnh hình dung anh Phong sẽ nói như thế.

- Đúng vậy! - Chắc chắn anh Thành sẽ bổ sung - Nhất là khi tụi nó không biết rõ ràng mục đích của chuyến đi này!

Và cuối cùng, có lẽ anh Cường sẽ nêu giả thuyết:

- Trong hoàn cảnh đó, tụi nhỏ tìm cách quay về thành phố để chờ đợi bọn mình là khả năng dễ xảy ra nhất!

Những cuộc đối đáp vang lên trong trí tưởng tượng của nhỏ Hạnh rõ rệt đến mức nó vung tay, giọng quả quyết:

- Tụi mình đi!

- Đi đâu - Cả ba cái miệng cùng hỏi.

- Quay về thành phố dưới kia! - Nhỏ Hạnh tặc lưỡi - Mình nghĩ Long nói đúng. Có thể các anh ấy đã quay lại dưới đó để tìm mình.

Thằng Mạnh mếu xệch miệng.

- Nhưng biết đường đâu mà về?

Nhỏ Hạnh bình tĩnh:

- Sáng nay tụi mình đi theo hướng tây, bây giờ phai đi ngược lại theo hướng đông.

- Làm sao biết hướng nào là hướng đông? - Mạnh vẫn thấp thỏm - Mình đâu có đem theo la bàn. có một cái thì nhóm Mèo Rừng giữ rồi.

Quý ròm nạt em:

- Mày ngốc quá! Bộ không biết nhìn mặt trời để coi hướng hả?

Rồi nó bủ môi:

- Thế mà cũng đòi làm thám tử đấy!

Nói xong, Quý ròm ngửa cổ ngán lên trời. Và bỗng dung nó muốn khóc quá. Vì chẳng biết tự bao giờ tụi nó lọt vào một khu rừng dày, các tàng cây rậm rạp trên đầu gần như giao nhau, che khuất mất mặt trời, chỉ có vài giọt nắng lốm đốm lọt keo kiệt qua kẽ lá.

Quý ròm ngoảnh nhìn nhỏ Hạnh, mặt méo đi, không nói được tiếng nào.

- Đừng lo! Chúng ta sẽ tìm cách khác! - Nhỏ Hạnh cúi nhìn đồng hồ - Bây giờ mười hai giờ trưa, mặt trời nằm ngay đỉnh đầu, nếu nhìn thấy, tụi mình cũng không xác định phương hướng được đâu!

Tiểu Long khịt mũi:

- Cách gì?

- Nhìn thân cây. Phía nào ẩm ướt nhiều là hướng bắc. Vì mặt trời không đi qua hướng này.

Quý ròm nhìn quanh, bất giác buông một tiếng thở dài:

- Thua rồi. Trong khu rừng dày như thế này, mình nghĩ thân cây có lẽ ẩm ướt cả bốn phía.

Tiểu Long nhíu mày, cố nhớ lại những kỹ năng đi rừng nhóm Mèo Rừng vừa huấn luyện hôm qua:

- Các bản làng tự nhiên thường tập trung ở sườn núi phía nam, các miếu cổ, tháp cổ cũng thường quay mặt về hướng nam...

- Thôi đi, anh Tiểu Long ơi! - Mạnh cau có ngắt lời ông anh - Ở giữa rừng hoang, tìm đâu ra bản làng, miếu cổ, tháp cổ!

- Ờ há! - Tiểu Long lớn lên đưa tay quẹt mũi, rồi nó chớp chớp mắt - Thế thì chúng ta phải tìm chòm sao Bắc Đẩu...

- Bắc Đẩu cái đầu mày! - Tới phiên Quý ròm bực mình - Bây giờ là mười hai giờ trưa, ở đó mà Bắc Đẩu với Nam Tào! Mà dẫu có là ban đêm, cành lá um tùm thế kia, có tài thánh tụi mình mới

hòng nhìn thấy nổi!

Để mặc các bạn tranh cãi, nhỏ Hạnh đi lòng vòng quanh các gốc cây gần đó, lặng lẽ quan sát.

Mạnh sè sè đi theo nhỏ Hạnh, vẻ mặt hy vọng như đi theo một vị cứu tinh.

Mạnh hy vọng không phải là không có lý. Đang cúi lom khom, nghiêng nghiêng ngó ngó, nhỏ Hạnh bỗng đứng thẳng người, reo lên:

- Tìm thấy rồi!

Rồi nó chỉ tay ra tứ phía, giọng hân hoan:

- Hướng này là bắc, hướng này là nam. Vậy hướng này là đông. Tụi mình đi về hướng này.

Mạnh thắc mắc:

- Làm sao chị biết được hở chị?

Nhỏ Hạnh chỉ vào thân cây kế đó:

- Với những cây lể, cành lá hướng nam bao giờ cũng tươi tốt hơn hướng bắc.

Quý ròm nhún vai:

- Với khu rừng này thì chưa chắc.

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Vì vậy này giờ Hạnh cố tìm thêm một tổ kiến. Ở các gốc cây lớn, kiến thường làm tổ về phía nam...

Nhỏ Hạnh nói chưa dứt câu, thằng Mạnh bỗng nhảy bắn người lên:

- Úi da.

- Gì thế?

- Kiến cắn em.

Quý ròm cười hì hì, bước lại:

- Đáng đời! Đang đứng an toàn với tao và anh Tiểu Long, ai bảo tò tò đi theo bà chị làm chi cho kiến cắn!

Quý ròm chỉ nói trêu thôi. Chứ thật tình thì ngay sau đó, nó lập tức nổi gót Mạnh đi theo nhỏ Hạnh.

Tiểu Long, như thường lệ, vọt lên trước mở đường.

Nhỏ Hạnh đi ngay sau lưng Tiểu Long, cẩn thận dặn cả bọn:

- Nhớ làm dấu đi nghen!

Mạnh làu bàu:

- Khi này cần làm dấu thì không làm, bây giờ làm dấu làm gì nữa? Tụi mình có quay trở lại chốn này nữa đâu!

- Sao mày ngốc thế hở Mạnh! - Quý ròm hừ giọng - Có chắc gì nhóm Mèo Rừng quay về thành phố như tụi mình phỏng đoán! Nhớ họ vẫn còn sục sạo trong rừng thì sao?

Tiểu Long ngoái đầu lại:

- Đúng đó, Mạnh! Nếu họ mò tới đây, nhìn thấy tín hiệu tụi mình để lại họ mới biết đường lần theo chứ.

Nói xong, Tiểu Long vung dao chặt một nhát vào thân cây cỏ thụ bên cạnh, vạt phẳng một miếng vỏ cây to bằng bàn tay.

Có nhiều cách để lại dấu vết trên đường đi. Nhóm Mèo Rừng đã hướng dẫn bọn trẻ khá kỹ lưỡng về chuyện này.

Cho nên trong khi Tiểu Long chém lia lịa vào các thân cây thì Quý ròm lôi từ trong ba lô ra một mảnh vải, xé vụn thành nhiều mẩu nhỏ và cứ đi một quãng nó lại cột một mẩu lên các cành cây chia ra dọc lối đi.

Nhỏ Hạnh thì cột túm các bụi cỏ cao. Còn thằng Mạnh lại thích tạo dấu vết bằng cách nhặt nhanh và sắp xếp những hòn đá theo hình ngôi sao mà nó tin rằng sẽ đem lại may mắn cho cả bọn.

Cứ thế, bọn trẻ vừa đi vừa đánh dấu, hy vọng chẳng bao lâu nữa sẽ lần về tới bến sông ban sáng.

Đồng hồ trên tay nhỏ Hạnh lúc này đã nhích khỏi con số mười hai nhưng vì tia nắng mặt trời không xuyên thủng được thảm lá trên đầu nên không khí trong rừng không đến nổi oi bức lắm.

Đi một hồi nữa, kim đồng hồ chỉ con số một và bọn trẻ đã bắt đầu cảm thấy đói bụng.

Mạnh rên rỉ trước tiên:

- Anh Quý ơi, em đói!

- Ráng một chút nữa đi! Gần tới bờ sông rồi!

- Gần đâu mà gần! - Mạnh nhăn nhó - Em chẳng hề nghe tiếng nước chảy.

Lời nói của Mạnh khiến Quý ròm giật thót. Nó đứng lại, dỏng tai lắng nghe. Ừ, chẳng nghe tiếng róc rách gì cả. Như vậy tụi nó còn lâu mới tới được con sông ban sáng. Hay là tụi nó lạc đường?

Quý ròm lo lắng, hỏi nhỏ Hạnh:

- Hạnh có chắc là tụi mình đi hướng đông không?

- Chắc chắn! - Nhỏ Hạnh quả quyết - Hạnh tin là mình nhận hướng không nhầm!

- Thế sao lâu tới bờ sông quá vậy?

- Hạnh cũng chẳng biết nữa - Nhỏ Hạnh lắc mái tóc - Chúng ta cứ đi thêm một đoạn nữa xem sao!

Nghe nói phải đi nữa, thằng Mạnh liền ôm bụng:

- Em đói quá, không đi nổi.

Quý ròm trừng mắt:

- Lúc này không phải lúc để mày giở chúng đâu nghe Mạnh!

Nhỏ Hạnh dỗ Mạnh:

- Ráng thêm một chút nữa thôi em! Mười lăm phút nữa nếu không về tới bờ sông, chúng ta sẽ ngừng lại ăn trưa.

Nghe nhỏ Hạnh hứa hẹn, thằng Mạnh không than thở nữa. Nó mím môi xốc ba lô trên vai, ì ạch bước đi.

Thình lình ở phía trước vang lừng tiếng reo mừng rỡ của Tiểu Long:

- A đây rồi!

- Gì thế?

Nhỏ Hạnh, Quý ròm và thằng Mạnh cùng háo hức vọt miệng hỏi và đổ xô tới trước.

Mắt Tiểu Long sáng trưng:

- Dấu vết của nhóm Mèo Rừng!

Vừa nói Tiểu Long vừa hớn hờ chỉ tay vào vết dao trên cây.

- Đúng rồi! - Quý ròm gạt đầu, mặt mày hớn hờ không kém gì thằng mập - Vết chém còn mới. Đây đúng là tín hiệu của các anh Phong, Thành, Cường!

Nhỏ Hạnh phấn khởi phụ họa:

- Bây giờ cứ lần theo những dấu vết này mà đi, sớm muộn gì cũng gặp mấy ảnh!

- Ha ha! - Thằng Mạnh nhảy tung tung - Chúng ta thoát rồi! Thoát rồi!

Khi hưng phấn quá mức, con người ta dễ cho phép mình đi đến chỗ huênh hoang. Thằng Mạnh đang roi ngay chóc vào trường hợp đó. Nó huơ tay, mắt híp lại:

- Nhờ em đó!

- Nhờ mày? - Quý ròm hỏi lại, giọng cười cợt.

- Chứ gì nữa! - Phốt lờ sự chế giễu của ông anh, Mạnh tiếp tục bằng giọng cao hứng - Chính em đã xếp những viên đá thành hình ngôi sao may mắn. Và chính những ngôi sao đó....

Đang thao thao, Mạnh bỗng nín bật như bất thần bị ai nhét giẻ vào mồm. Ấy là vì đang ba hoa về ngôi sao may mắn, nó chợt nhìn thấy chính cái ngôi sao đó ngay cạnh gốc cây bên tay trái.

Nhận ra sự khác thường, các ông anh bà chị quay nhìn Mạnh, rồi nhìn theo ánh mắt sừng sốt của thằng oắt.

Tiểu Long toét miệng cười, sau khi đã trông thấy ngôi sao:

- Hóa ra nhóm Mèo Rừng cũng thích chơi trò này!
- Không hẳn vậy đâu! - Nhỏ Hạnh nói mà cặp lòng mày nhăn tít.

Quý ròm đảo mắt nhìn quanh, và ngay sau đó buông một tiếng thở dài não ruột:

- Chúng ta đã lộn về chỗ cũ mất rồi! Đây là ngôi sao lúc nãy của thằng Mạnh!

Chương 4

- Sao lại như thế được? Tao không tin!

Tiểu Long sững sốt kêu lên, cái viễn ảnh loay hoay mãi trong rừng khiến nó không khỏi kinh hoàng.

Quý ròm thiếu não chỉ tay về phía xa xa:

- Mà nhìn kia! Đó chính là mẫu vải vụn của tao!

Tiếng Mạnh rít lên như chuột:

- Em nhận ra rồi! Viên đá xanh nằm kế viên đá đỏ. Đây chính là ngôi sao của em!

Tiểu Long nhón nhác đảo mắt ra tứ phía, đầu quay vòng vòng, răng nghiến chặt. Và nó cảm thấy hoang mang tột độ khi dần dần nhận ra đường nét quen thuộc của từng gốc cây, bụi cỏ chung quanh.

- Đúng rồi! Tao nhận ra rồi! - Tiểu Long lo lắng lắm lắm - Đây chính là chỗ khi nãy.

Quý ròm nhìn nhỏ Hạnh, cười khẩy:

- Hướng đông của Hạnh đấy hả?

- Nhỏ Hạnh không buồn phản ứng lại lời nhạo báng của thằng ròm. Nó bước lại chỗ gốc cây, ngồi thụp xuống, thận trọng quan sát tổ kiến rồi ngược mắt nhìn về hướng xuất phát lúc nãy, lắc đầu nói:

- Không thể nhầm được! Đúng là tụi mình đã đi về hướng đông!

Như chợt nhớ tới điều gì, thằng Mạnh ré lên:

- Phi lý quá! Dù chúng ta có đi về hướng nào đi nữa thì cũng không thể quay trở lại chỗ cũ được! Đây là tại chúng ta đang đi theo vòng tròn!

Mạnh càng nói càng biến sắc.

- Thôi rồi! Bọn mình bị ma dất rồi!

Nói dứt câu cuối cùng, mặt thằng oắt gần như không còn một chút máu.

Quý ròm giật đánh thót một cái. Nó nạt thằng em mà giọng run run:

- Mà đừng có nói bậy! Ma cở gì!

- Em không nói bậy! - Mạnh ôm đầu, rên rỉ - Ở những chốn rừng thiêng nước độc như thế này, ma có đến hàng tỉ! Ma rừng, ma da, ma lai ma xó, ma cà rồng...

- Mà có im đi không!

Quý ròm tái mặt, găm gừ.

Bạo gan như Tiểu Long mà nghe thằng Mạnh liệt kê cũng không khỏi rợn da gà, phải ngoái cổ nhìn quanh quất sau lưng.

Trong bọn, trừ thằng Mạnh, Quý ròm, và nhỏ Hạnh là hai đứa nhát gan nhất.

Nhưng khác với Quý ròm, nhỏ Hạnh vẫn tỉnh bơ. Mặc cho thằng Mạnh thao thao về các loại ma, nó vẫn làm thình, chỉ có đôi mày nhíu lại, vẻ như đang nghĩ ngợi ghê lắm.

- Không có ma nào dắt chúng ta cả! - Cuối cùng, nó lên tiếng, giọng chậm rãi.

Mạnh lắc đầu quầy quậy:

- Ma! Rõ ràng là ma dắt! Em đã từng nghe những chuyện như thế này nhiều rồi. Nếu không thể, tại sao chúng ta đi một hồi lại quay về chỗ cũ?

- Đó là vì người dẫn đầu không đi theo đường thẳng! - Nhỏ Hạnh thở dài.

Khi này, người dẫn đầu là Tiểu Long. Nghe nhỏ Hạnh đột ngột phê phán mình, nó liền ngoác miệng cười:

- Đừng nói oan cho tôi à nghen! Tôi đi thẳng đàng hoàng à!

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Long không đi thẳng.

Tiểu Long nổi câu:

- Nếu thế sao Hạnh vẫn tò tò đi theo tôi? Sao Hạnh không ngăn cản ngay từ lúc phát hiện ra điều đó?

- Ủ, chị Hạnh nói nghe vô lý quá! - Mạnh hòa theo.

- Chẳng có gì vô lý hết! - Nhỏ Hạnh vẫn thản nhiên - Hạnh không ngăn cản vì ngay lúc đó Hạnh không phát hiện ra. Chỉ đến khi cả bọn quay về vị trí cũ, Hạnh mới biết là chúng ta đã đi theo đường tròn!

Thấy nhỏ Hạnh cứ khăng khăng buộc tội mình, Tiểu Long tức sôi. Nhưng nó không tìm được lý lẽ nào để thanh minh. Ủ, nếu mình đi thẳng thì làm sao có thể dẫn cả bọn quay trở lại chỗ cũ? Chẳng lẽ mình bị ma dắt, như thằng Mạnh quả quyết?

Ý nghĩ đó khiến Tiểu Long rùng mình. Lần thứ hai trong vòng năm phút, nó quay đầu nhìn dáo dác sau lưng.

- Long đừng sợ! - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Chắc chắn là Long đã đi theo đường tròn, nhưng không phải do ma làm đâu!

Trước vẻ mặt nghệt ra của các bạn, nhỏ Hạnh nhẹ nhàng giải thích:

- Theo những tài liệu Hạnh đọc được thì hai bước chân của chúng ta không đều nhau, nghĩa là một bước ngắn, một bước dài. Hiện tượng này có thể xuất phát từ việc thay đổi trọng tâm trong

khi di chuyển, hoặc có thể do chân này khoẻ hơn chân kia mặc dù sự chênh lệch này không đáng kể...

Tiểu Long gật gù:

- Có lẽ Hạnh nói đúng. Lúc đá bóng hoặc lúc đi xe đạp, sự khác biệt của hai chân lộ ra rất rõ. Theo tôi thì chân phải bao giờ cũng khoẻ hơn chân trái.

- Chưa chắc à nghen! - Quý ròm hừ mũi - Với một cầu thủ thuận chân trái như Maradona thì chân trái khoẻ hơn à.

Nhỏ Hạnh tiếp tục nói, không đến sự tranh cãi của hai bạn:

- Khi đi trên đường, cơ thể chúng ta tự động điều chỉnh bước chân cho đúng hướng. Nhưng khi đi trong rừng, nếu không có một lối mòn hoặc một đích nhắm cụ thể, hai chân chúng ta sẽ đi theo bản năng, cứ một bước ngắn xen kẽ một bước dài, thế là...

Tiểu Long thở ra:

- Hiểu rồi! Chúng ta đã đi vòng tròn một cách không ý thức.

Thằng Mạnh vỗ tay reo:

- Hay quá! Thế ra không phải do ma dốt!

Đang hào hứng, tự dung nó gập người xuống, hai tay ôm bụng.

Quý ròm đặt tay lên vai em:

- Gì thế hở mày?

Mạnh nhăn nhó:

- Em... mệt.

Tiểu Long phì cười:

- Đói thì nói đói đại cho rồi, còn bày đặt sửa lại là mệt!

Nãy giờ, mãi lo lắng trước những diễn biến bất ngờ, cả bọn quên cả đói. Bây giờ nghe thằng Mạnh rên rĩ, đứa nào đứa nấy đều thấy bụng sôi lên.

Ngay lập tức, Tiểu Long lôi tấm vải bạt ra khỏi ba lô, trải dước gót cây cổ thụ. Quý ròm cũng nhanh nhẹn lôi từ trong chiếc túi của mình ra linh kính những xôi, bánh mì, bánh giò, tôm kho rim, thịt chà bông... Nhỏ Hạnh phụ trách phần chén đĩa.

Trong nháy mắt, một bữa ăn tươm tất đã được bày ra. Ở giữa rừng, một bữa ăn như thế là thịnh soạn lắm.

Nói cho đúng ra, chỉ có thằng Mạnh là thưởng thức đầy đủ hương vị của bữa ăn. Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh, lòng đứa nào cũng đầy tâm sự nên chẳng thấy ngon miệng chút nào.

Nhỏ Hạnh càng thêm rối khi vừa buông đĩa, Quý ròm đã kéo nó ra một chỗ, nói khê:

- Thực phẩm chỉ còn ăn được một bữa nữa thôi. Nhín lăm thì còn thêm được sáng mai.
- Sao lại thế được? - Nhỏ Hạnh tròn xoe mắt - Quý có nhầm không đó? Hạnh nhớ là tụi mình đem theo thực phẩm đủ dùng cho ba, bốn ngày mà.
- Lẽ ra là vậy! - Quý ròm gãi đầu - Nhưng lúc ở bờ sông, tụi thấy nặng quá nên chuyển hơn phân nửa qua ba lô của anh Thành rồi. Ai ngờ...

Đối với nhỏ Hạnh, lời thú nhận của Quý ròm chẳng khác nào sét đánh ngang tai.

Từ khi phát hiện ra cả bọn lạc đường, nhỏ Hạnh rất lo nhưng dù sao nó vẫn còn yên tâm về số thực phẩm dự trữ. Nó tin rằng thế nào nhóm Mèo Rừng cũng sẽ tìm ra tụi nó trước khi số thực phẩm kia kịp cạn hết. Bằng không, tụi nó cũng có thể cầm cự được vài ngày để tìm đường thoát ra khỏi cánh rừng dày đặc này.

Bây giờ thì nhỏ Hạnh hiểu rằng hy vọng của cả bọn đang trở nên mong manh hơn bao giờ hết. Nó điếng người nhìn Quý ròm một lúc rồi khẽ mấp má môi:

- Dừng cho thằng Mạnh biết tin này!

Quý ròm lặng lẽ gật đầu. Nó cũng hiểu không nên làm cho Mạnh hoang mang, sợ hãi. Điều đó chỉ có hại cho thằng oắt, và cho cả bọn.

- Thế còn Tiểu Long? - Quý ròm liếm môi hỏi.

- Tất nhiên Tiểu Long phải biết. Rồi ba đưa mình cùng nghĩ cách.

Trước khi quay lại chỗ gốc cây, như để trấn an Quý ròm, nhỏ Hạnh vụt nói:

- Quý cũng đừng lo lắng thái quá! Cơ thể chúng ta chỉ có thể nhịn khát ba ngày nhưng nhịn đói được tới ba tuần cơ!

Bây giờ, ngồi ngắm các bạn đang trần trọc trên tấm vải bạt, nhỏ Hạnh cảm thấy mọi chuyện tưởng chừng đã diễn ra trong một thời gian dài, mặc dù chỉ mới có một buổi sáng trôi qua.

Nhỏ Hạnh nhớ lại mọi diễn biến, thấy Quý ròm có vẻ nhu là nguyên nhân của mọi rắc rối mà tụi nó đang gặp phải, nhưng nó cũng thấy phần lỗi của nó ở trong đó. Ủ, phải chi hồi sáng mình đừng lơ đãng, đừng bị cuốn vào cuộc tranh cãi vớ vẩn với Quý ròm về những sán và sẹo linh tinh!

- Anh Tiểu Long ơi anh Tiểu Long!

Đang nằm day qua trở lại, thằng Mạnh bật ngồi dậy, kêu toáng bằng giọng hót hải.

- Gì? - Tiểu Long hỏi, mắt vẫn không ngừng nhìn quanh với vẻ cảnh giác.

- Bây giờ mình phải làm gì hở anh?

Tiểu Long không biết phải làm gì nên thay vì trả lời thằng nhóc, nó quay nhìn Quý ròm, khịt khịt mũi.

Quý ròm ngó sang chỗ nhỏ Hạnh:

- Làm gì đây hở Hạnh? Hay chúng ta lại đi về hướng đông lần nữa?

Không đứa nào biết Quý ròm hỏi thật lòng hay ngụ ý xiên xỏ. Cả nhỏ Hạnh cũng vậy. Nhưng nó vẫn điềm tĩnh trả lời:

- Tụi mình vừa đi một vòng, Hạnh nghĩ tụi mình nên nghỉ ngơi cho lại sức. Tron gluc này, sức khoẻ rất quan trọng.

Tiểu Long và Quý ròm chưa kịp lên tiếng, thằng Mạnh đã mếu máo phản đối:

- Ở lại đây lấy gì mà ăn?

Thằng Mạnh làm các ông anh bà chị của nó giật thót. May mà thằng oắt chưa biết thực phẩm sắp cạn! Nhỏ Hạnh nơm nớp nghĩ và lên tiếng trấn an:

- Em đừng lo. Sau khi về dưới thành phố không thấy tụi mình, thế nào nhóm Mèo Rừng cũng quay lại tìm kiếm.

Mạnh vẫn không yên tâm:

- Thế nhờ mấy ảnh không quay lại hoặc quay lại mà tìm không thấy chúng ta thì sao?

- Chắc chắn mấy ảnh sẽ tìm thấy!

Nhỏ Hạnh nói bằng giọng chắc như đinh đóng cột.

Thằng Mạnh không phàn nàn nữa. Nhưng không phàn nàn không có nghĩa là đã yên bụng. Nó ngả lưng nằm xuống, đầu gối trên ba lô, đưa mắt ngắm nghía những con chim lạ đang nhảy nhót trên cành cao, bụng thấp thỏm chờ một phép lạ xảy đến.

Bên cạnh nó, Tiểu Long và Quý ròm cũng đang bó gối, hồi hộp nghe ngóng.

Cách đó một quãng, nhỏ Hạnh dán mình trên khúc gỗ mục, lo lắng nhìn chiều xuống dần, cảm thấy hy vọng mỗi lúc một vơi đi.

Chương 5

Trong rừng, trời tối rất mau. Mới bốn giờ chung quanh đã nhá nhem như thể đã sáu, bảy giờ.

Sương mù dâng lên là ngọn cỏ khiến bọn trẻ bắt đầu cảm thấy lạnh. Quý ròm rút từ trong ba lô ra mấy chiếc áo khoác phân phát cho cả bọn.

Sau đó, từng đứa chuyển nhau chai thuốc chống muỗi xoa lên khắp người.

Thằng Mạnh vừa chà xát hai chân vừa nói như khóc:

- Như vậy là mấy ảnh chẳng tìm thấy tụi mình rồi.

Lần này thì nhỏ Hạnh chẳng nghĩ ra được câu nào để an ủi thằng oắt. Nó định nói hôm nay mấy ảnh tìm không ra thì ngày mai thế nào cũng tìm ra, nhưng rồi chính nó cũng cảm thấy nghi ngờ điều đó, bèn tặc lưỡi làm thinh.

Nhỏ Hạnh đã làm thinh thì dĩ nhiên Quý ròm và Tiểu Long cũng không biết lấy gì để nói. Quý ròm vờ cột dây giày, còn Tiểu Long chúi mũi vào ba lô giả bộ sục sạo luôn tay.

Mạnh đâu phải là thằng khờ. Nó nhận ra ngay sự im lặng bất thường của mọi người. Nhất là của anh Quý nó. Xưa nay, nó hờ ra câu nào là Quý ròm nạt nộ câu đó, làm gì có chuyện im thinh thế kia. Thật đáng nghi quá. Thế là nó bật khóc ti tỉ:

- Anh Quý, anh Tiểu Long, chị Hạnh ơi! Nói thật cho em biết đi! Có phải chúng ta bị bỏ rơi giữa rừng rồi không?

Thấy Mạnh chết khiếp, nhỏ Hạnh biết không thể im lặng mãi được, liền đặt tay lên vai thằng nhóc:

- Mạnh nè!

- Gì hử chị Hạnh? - Mạnh ngược đôi mắt ầng ậng nước nhìn bà chị - Có phải chúng từ nay ở mãi trong rừng không?

Nhỏ Hạnh không trả lời mà cầm tay thằng Mạnh lôi dậy:

- Đứng lên đi em!

Mạnh đứng lên theo đà kéo.

- Đi theo chị!

Nhỏ Hạnh hạ giọng, vừa nói nó vừa kín đáo nháy mắt với Mạnh. Nói xong nó quay mình lững thững bước đi.

Mạnh không biết chị Hạnh định dẫn nó đi đâu nhưng thái độ của bà chị làm nó thắc mắc quá. Nó lẻo đẻo đi theo, lòng dậy lên hy vọng. Nó có cảm giác bà chị nó có một bí mật gì đó và cái bí mật đó chắc chắn là điểm lành đối với nó.

Nhỏ Hạnh không đi đâu xa, và cũng không dám đi xa. Bước độ mười bước, nó dừng lại.

- Gì thế hở chị?

Mạnh trờ tới, nôn nóng hỏi ngay.

Nhỏ Hạnh mở đầu bằng giọng nghiêm nghị:

- Chuyện này lẽ ra chị không được nói với em.

Bộ tịch trịnh trọng của bà chị khiến Mạnh lí nhí:

- Dạ.

- Nhưng vì thấy em sợ sệt quá, - nhỏ Hạnh khẽ ngừng lại, hắng giọng ba bốn cái rồi mới chậm rãi tiếp - nên chị quyết định tiết lộ cho em biết.

Đôi mắt thẳng Mạnh lúc này nhìn chăm chăm vào mặt nhỏ Hạnh, không dời đi đâu được. Môi mím chặt, tai dỏng lên, nó gần như nín thở để chờ nghe tiếp.

Nhỏ Hạnh cũng nhìn thẳng vào mắt Mạnh, nói rõ từng tiếng:

- Chuyện lạc rừng của chúng ta thật ra là chuyện giả!

Mạnh liếm cặp môi khô:

- Chuyện giả là sao?

- Tức là chuyện này đã được sắp đặt trước.

- Đã được sắp đặt? - Mạnh kêu lên - Ai sắp đặt?

- Em nói nhỏ thôi, đừng để anh Quý và anh Long biết! - Nhỏ Hạnh khẽ liếc về phía Tiểu Long và Quý ròm và đưa ngón tay lên miệng "suyt" khẽ.

Mạnh rụt cổ lại, thì thào:

- Chị nói rõ cho em nghe đi! Thế ra chúng ta không lạc rừng hở chị?

- Đương nhiên là không! - Nhỏ Hạnh gạt đầu - Đây là các anh ở nhóm Mèo Rừng cố tình bày ra thôi. Để xem thử khả năng xoay xở của chúng ta như thế nào. Để xem chúng ta có vận dụng tốt những kiến thức và kỹ năng đi rừng mà các anh đã dạy cho chúng ta hay không.

- Ra là vậy!

Mạnh thở phào, tảng đá chèn ngực nó bỗng chốc như có ai nhấc đi. Và nó đập lên tay nhỏ Hạnh:

- Chị này nè! Vậy mà không chịu nói sớm, làm em sợ muốn xỉu!

- Nói sao được mà nói! - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Chính các anh Phong, Thành, Cường dặn chị phải kín miệng. Bởi nếu biết trước, anh Quý, anh Long và em đâu có chịu cố gắng.

Mạnh cười hi hi:

- Chị đừng lo! Biết được chuyên đó rồi, em yên tâm nên càng cố gắng hơn.

Nói xong, nó quay mình đi trở lại chỗ cũ ở dưới gốc cây. Lần này, những bước chân của Mạnh hiên ngang quá thể. Ngực ưỡn ra phía trước, nó bước những bước vững vàng. Trông nó thật tự tin, sáng khoái, khác xa một trời một vực với vẻ dè dặt thấp thỏm trước đó.

Mạnh không biết ở đằng sau, nhỏ Hạnh đang đưa đôi mắt ưu phiền nhìn theo nó và nơm nớp nhủ bụng: Có lúc nào thằng oắt phát giác ra mình lừa nó không nhỉ?

Cũng có thể đến một lúc Mạnh khám phá ra điều dối gạt ghê gớm đó. Nhưng trong thời điểm này thì Mạnh không mảy may nghi ngờ gì.

Nó ngồi xuống tấm bạt, ung dung dựa lưng vào ba lô và nhìn vẻ bần khoản trên mặt Tiểu Long và Quý ròm bằng ánh mắt cười cợt.

Quý ròm nhìn xéo nó:

- Chị Hạnh nói gì với mày thế hở Mạnh?

- Có gì đâu! - Mạnh vờ vịt.

Quý ròm hừ mũi:

- Láo toét! Hai chị em rù rì nãy giờ mà bảo là không có gì!

Mạnh gãi đầu:

- À, chỉ bảo là em đừng nên lo lắng quá, thế nào nhóm Mèo Rừng cũng sẽ tìm thấy chúng ta.

Quý ròm hỏi giọng bán tín bán nghi:

- Chỉ có thể thôi hở?

- Thế thôi.

Lúc này, bóng tối đã chụp xuống cả khu rừng. Bọn trẻ có cảm giác những tàng lá trên đầu thấp hơn ban ngày, vẻ như sẵn sàng đổ sập lên bọn chúng bất cứ lúc nào. Và chung quanh, tiếng gió lướt trên các cành lá vang lên rì rào xen lẫn tiếng âm i của côn trùng, tiếng kêu xao xác của những loài chim ăn đêm, tiếng rít khẽ của bọn rắn săn mồi hòa thành một bản đồng ca hoang dã, u tịch không kém phần rừng rợn.

Đã được nhỏ Hạnh cho biết sự thực về chuyện lạc rừng, Mạnh cũng không khỏi ớn lạnh. Nó thì thào vào tai nhỏ Hạnh, lúc này đã ôm mớ cành khô về:

- Thế nhóm Mèo Rừng hiện nay đang ở đâu hở chị?

- Ờ, ờ... - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi - Chắc họ đang nấp quanh đây thôi.

Mạnh quay đầu nhìn tứ phía, mắt xoáy vào bóng tối:

- Thế sao chúng ta chẳng nghe thấy động tĩnh gì?

Nhỏ Hạnh tặc tặc lưỡi:

- Em hỏi lạ! Nếu để chúng ta nghe thấy thì còn gì là bí mật.

Mạnh lắng tai thêm một lát nữa, rồi gật gù bình luận:

- Máy ảnh nắp kỹ ghê chị há!

- Còn phải nói!

Nhỏ Hạnh buông một câu và đặt mớ cành khô đang ôm trên tay xuống đất.

Tiểu Long rút chiếc hột quẹt ga trong túi ra; bật lửa, châm vào.

Chẳng mấy chốc, ngọn lửa bùng lên từ đám lá cành, chiếu sáng cả một vùng. Ánh sáng xu tan bóng tối, xua tan cả nỗi sợ hãi trong lòng bọn trẻ.

Tiểu Long ngoắt Quý ròm:

- Tao và mày đi kiếm thêm mấy cành to. Có như vậy mới giữ lửa được.

Mạnh nói giọng hiểu biết:

- Đúng rồi! Phải giữ lửa để khi mình ngủ, thú dữ không dám lại gần.

Sự bình tĩnh của Mạnh khiến Tiểu Long và Quý ròm ngạc nhiên quá đỗi. Hai đứa nhìn sững Mạnh, có cảm tưởng một thằng Mạnh nào khác đang ở trước mặt tụi nó.

- Hay lắm Mạnh! - Quý ròm cười hề hề - Thì ra mày cũng không đến nỗi tệ lắm!

- Khu rừng này có lẽ không có thú dữ đâu! - Nhỏ Hạnh đột nhiên lên tiếng.

Tiểu Long chớp mắt:

- Sao Hạnh biết?

- Từ lúc vượt sông, Hạnh đã quan sát kỹ và không tìm thấy dấu chân của bất kỳ một loài thú dữ nào. Hơn nữa, này giờ Hạnh cũng không nghe một tiếng kêu nào của chúng.

Tiểu Long từ lúc ăn trưa đến giờ, lúc nào cũng ngồi lảo liên mắt canh chừng và đề phòng thú dữ tấn công. Bây giờ nghe nhỏ Hạnh quả quyết như vậy, nó thở phào nhẹ nhõm và cùng Quý ròm bước đi.

Tất nhiên hai đứa không dám đi xa, chỉ loanh quanh trong khu vực ánh lửa có thể chiếu tới. Cho nên sau một hồi sục sạo, tụi nó chỉ tha về được mỗi cành cây to bằng bắp tay.

Tiểu Long lắng cành cây khô vào đống lửa:

- Chỉ được mỗi khúc này thôi.

Thằng Mạnh nhúu mày:

- Vậy mình đâu có giữ cho lửa cháy suốt đêm được.

Nhỏ Hạnh thở ra:

- Biết sao giờ?

- Chỉ có cách đi lùg sục xa hơn một chút! - Quý ròm đề nghị.

Nhỏ Hạnh hơi hoảng:

- Đi xa hơn?

Quý ròm thọc tay vào ba lô lôi ra cây đèn pin. Nó vung vẩy cây đèn:

- Có cái này mà sợ gì?

Tiểu Long ngó Quý ròm:

- Vẫn tao và mày đi à?

- Không! Tất cả chúng ta cùng đi. Đêm tối trong rừng, cả bọn ở cùng một chỗ sẽ đỡ nguy hiểm hơn. Và cũng đem được củi về nhiều hơn.

Nói xong, Quý ròm quay mình đi trước. Tiểu Long hơi ngạc nhiên khi thấy Quý ròm hùng hổ giành lấy vai trò mở đường nhưng nó không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo. Bám sát sau lưng nó là nhỏ Hạnh và Mạnh.

Có thằng Mạnh đi theo quả là rắc rối. Bây giờ thì nó không sợ bị bỏ rơi giữa rừng, cũng không sợ thú dữ, nhưng lại sợ chuyện khác.

- Rắn độc mà cắn một phát là chết tươi liền à! - Mạnh vừa đi vừa lấp bắp.

- Khua khoắng con dao trên tay mày ấy! - Tiểu Long khịt mũi - Bọn rắn nghe động sẽ chạy xa.

Nhỏ Hạnh xỏ kiến thức.

- Trong gần 2400 loại rắn trên mặt đất, chỉ có khoảng 1/6 là có nọc độc và chỉ một ít trong số đó là có nọc đủ mạnh để gây chết người...

- Cần gì phải nói dông dài! - Quý ròm làu bàu - Tụi mình có đem theo thuốc trị nọc rắn mà sợ gì!

Lúc này bọn trẻ đã rời xa đồng lửa chỗ gốc cây. Rừng tối om om, thỉnh thoảng ánh sao lấp lánh hiện ra giữa những khkhoảng lá thưa hiếm hoi. Những âm thanh âm u mơ hồ từ xa không ngừng vọng lại, như thể đó là âm thanh đặc biệt của chốn rừng sâu núi thẳm, nghe kỳ bí và đầy đe dọa.

Ở phía trước, Quý ròm rón rén từng bước một, ánh đèn pin trên tay nó quét ngang quét dọc các gốc cây, ngọn cỏ, làm loé lên những hình thù kỳ quái của rừng đêm.

Ngay sau lưng nó, Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh túm lại với nhau, dọ dẫm bước.

- Đi xa quá Quý ơi!

Mãi một lúc, nhỏ Hạnh không nhin được, khẽ lên tiếng nhắc nhở.

Tiểu Long quay đầu nhìn lại ánh lửa xa lác phía sau, phụ họa:

- Ừ, quay trở lại đi thôi! Kẻo lát nữa không tìm thấy đường về.

Quý ròm chép miệng, vẻ phật ý:

- Nhưng tại mình chưa tìm được gốc cây to nào hết mà.

- Không có cây to tại mình lượm những cành nho nhỏ cũng được! - Nhỏ Hạnh nói - Lượm thật nhiều, chúng ta sẽ thừa sức giữ lửa...

Đang nói, nhỏ Hạnh bỗng im bật.

Vì ngay lúc đó, đột nhiên nó trông thấy một ánh lửa le lói thấp thoáng phía xa xa.

Chương 6

Phát hiện bất ngờ đó khiến nhỏ Hạnh thấy bụng mình quặn lại, như có ai đang đổ đầy chì.

- Nhìn kia!

Nó mấp máy môi kêu khê, tay run run chỉ ra phía trước.

Trong bóng tối, không ai nhìn thấy cánh tay nhỏ Hạnh. Nhưng ánh lửa thì đứa nào cũng thấy. Cả bọn lập tức đứng lại.

Tiểu Long há hốc mồm:

- Lửa gì vậy kia?

Quý ròm lẩm bẩm:

- Kỳ quái thật!

- Em biết lửa gì rồi!

Thằng Mạnh bất thần vọt miệng, giọng quả quyết đến mức cả bọn quay phắt về phía nó.

- Lửa gì hở em? - Nhỏ Hạnh khịt mũi hỏi.

- Đây chính là đồng lửa của mình! - Mạnh tiếp tục nói với giọng tự tin - Mình đã đi vòng tròn như ban sáng, và đã quay lại chỗ cũ.

Thao thao một hơi, Mạnh sung sướng vênh tai chờ các ông anh bà chị xúm vào khen ngợi.

Nào ngờ Quý ròm đảo lại sự chờ đợi của nó bằng giọng chế giễu không giấu giếm:

- Mà định làm thầy bói mù hở Mạnh?

- Sao ạ? - Mạnh ngỡ ngác hỏi lại - Bộ em nói không đúng sao?

Quý ròm cười khẩy:

- Mà thử quay nhìn sau lưng xem!

Mạnh liền ngoảnh ra sau. Và mặt nó bất giác đỏ bừng. Vì ở xa tít đằng sau, ánh lửa cháy lên từ đám cành khô của bụi nó vẫn còn lập lòe ẩn hiện, mặt dù bụi nó đi như thế là xa lắm. Thế ra cả bọn đã không đi vòng tròn như nó tưởng.

Mạnh quay lại, mắt nhìn đăm đăm vào ánh lửa trước mặt:

- Thế...

Quý ròm ngắt lời Mạnh:

- Chúng ta đến gần xem! Biết đâu đó chẳng là nhà cửa của dân địa phương.

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Không ai lại đi đến mức cất nhà trong khu rừng hoang này.

Một tia sáng chột lóe lên trong đầu Tiểu Long. Nói nói, phải vất vả lắm mới nên được một tiếng reo:

- Hay là nhóm Mèo Rừng?

- Đúng rồi! - Nhỏ Hạnh mừng rỡ - Chính nhóm Mèo Rừng đốt lửa. Họ đi tìm chúng ta, và họ cũng đang lang thang trong rừng như chúng ta.

Giọng điệu lạc quan của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long mở cờ trong bụng:

- Thế là tụi mình thoát rồi!

Trong thoáng chốc, bọn trẻ như quên hết mệt nhọc. Ánh lửa trước mặt như có một sức hút vô hình, kéo tụi nó về phía trước.

Tiểu Long vượt lên trước, đi băng băng. Gai cào, cây xước, bây giờ nó cũng chẳng thấy đau. Như người chết đuối vớ được cọc, nó thấy người nó đang bênh bồng trong nỗi hân hoan khó tả.

Nhỏ Hạnh cũng thế, cũng thấy người lâng lâng. Nên nó qua mặt Quý ròm, bám sát sau lưng Tiểu Long, đôi giày đi rừng dẫm rào rào trên lá khô.

- Gớm đã! - Quý ròm hốt hoảng kêu lên - Nhớ đó không phải là nhóm Mèo Rừng thì sao?

- Dứt khoát là nhóm Mèo Rừng! Ngoài mấy ra, không ai đốt lửa trong rừng vào giờ này!

Nhỏ Hạnh đáp, mặc dù sự cảnh giác của Quý ròm khiến nó không khỏi chột dạ.

Ở đằng trước, Tiểu Long cũng bất giác đi chậm lại. Ừ nhỉ, nhớ đó không phải là nhóm Mèo Rừng mà là bọn cướp hay bọn buôn lậu thì nguy! Nó hoang mang nghĩ, bước chân tự nhiên rón rén, cố không phát ra tiếng động trong khi di chuyển.

Cây đèn pin trong tay Quý ròm lúc này dĩ nhiên cũng đã tắt ngấm. Cả bọn vạch cây lá, mò mẫm trong bóng tối, thận trọng nhích lần tới trước.

Thằng Mạnh không còn nghĩ gì đến chuyện rấn rết nữa. Vừa dọ dẫm bước, nó vừa mở căng mắt, cố bắt mình quan sát thật kỹ những gì sắp xảy ra. Trong thâm tâm, Mạnh tin ánh lửa bí ẩn kia được bàn tay của nhóm Mèo Rừng đốt lên. Theo như những lời nhỏ Hạnh rỉ tai hồi trưa thì các anh Phong, Thành Cường đang lẩn quất đâu đây. Như vậy là mấy ảnh rồi chứ không ai! Nhưng nếu thực sự như vậy, mấy ảnh phải giấu kỹ tung tích chứ sao lại đốt lửa lên dẫn dụ bọn nó tới? Ý nghĩ cuối cùng làm Mạnh băn khoăn quá. Đã mấy lần nó khế liếc sang nhỏ Hạnh với hy vọng tìm thấy sự thật trong thái độ của bà chị nhưng bóng tối dày đặc đã ngăn cản ý định của nó. Thế là Mạnh đành cầm cúi bước.

Chẳng mấy chốc, khoảng cách giữa bọn trẻ và mục tiêu đã được thu ngắn. Và bọn nó đã có thể ngửi thấy mùi thịt nướng thoang thoang trong làn không khí lạnh lẽo của rừng đêm.

Mùi thơm xộc vào mũi thằng Mạnh như cố tình trêu tức nó. Trong một thoáng, Mạnh sực nhớ tụi nó chưa ăn tối và lập tức thấy bụng thắt lại vì đói. Và nó không tài nào bắt mình đừng buột ra

tiếng xuýt xoa:

- Ôi, thom quá!

- Họ đốt lửa để nướng thịt! - Tiểu Long ào ào.

- Nếu không phải nhóm Mèo Rừng thì chắc họ là thợ săn hoặc thợ đốn củi! - Nhỏ Hạnh tiếp lời.

Tiểu Long thỉnh linh bật ra cái ý nghĩ đen tối ám ảnh nó nãy giờ:

- Cũng có thể là bọn buôn lậu hoặc bọn thổ phỉ!

Câu nói của Tiểu Long khiến cả bọn tự nhiên không rét mà run.

Thằng Mạnh quên cả đói, thỉnh linh hóa thành cà lăm:

- Không... có... ó.. ó... đâu...

Nhỏ Hạnh vội vàng đặt tay lên vai Mạnh:

- Ừ, không có đâu!

Nhỏ Hạnh trấn tĩnh Mạnh bằng cách lặp lại cái câu vừa rồi của thằng oắt, nhưng tự nó cũng cảm thấy giọng nói của mình không được tự nhiên cho lắm.

Quý ròm "xi" một tiếng:

- Gặp cướp thì mới sợ, còn bọn buôn lậu thì chả sao!

- Anh đừng tưởng! - Mạnh nghiêng răng, không phải vì hung hăng hay bày tỏ khí phách, mà cốt để giữ cho hai hàm răng khỏi va đập vào nhau - Gặp người lạ, bọn buôn lậu "khử" liền. Chúng bảo vệ bí mật còn hơn là bảo vệ của cải.

Thằng khỉ con này chắc xem phim xã hội đen tối ngày! Quý ròm rửa thầm trong bụng và lau bàu:

- Từ giờ phút này trở đi tụi mình phải hết sức cẩn thận mới được!

Sau lời căn dặn của Quý ròm, cả bọn đề cao cảnh giác hơn bao giờ hết. Cũng có nghĩa là đi chậm hơn bao giờ hết. Mỗi một cái đặt chân lúc này đều cực kỳ thận trọng. Nhấc lên cực kỳ khe khẽ. Hạ xuống cực kỳ từ từ. Nếu không thế, một chiếc lá không hay một thanh gỗ mục đều có thể bất thần gây nên tiếng động và làm sao quả quyết được cái tiếng động con con đó sẽ không đưa cả bọn vào chỗ chết?

Cứ thế, cả bọn nhúc nhích từng chút, từng chút một. Hoàn toàn có thể hình dung đó là bốn con rùa.

Bốn con rùa bò một hồi, cảnh vật trước mắt dần dần rõ hơn.

Bây giờ thì bọn trẻ có thể thấy đồng lửa cháy bập bùng giữa rừng kia rõ ràng được đốt lên từ những gốc cây và cành khô, theo cái cách mà tụi nó đã làm với đồng lửa của mình.

Và bên đồng lửa, thấp thoáng hai bóng người. Xa quá, không trông rõ mặt mày kẻ lạ nhưng căn

cứ vào cách ăn mặt, bọn trẻ biết ngay họ không phải là người của nhóm Mèo Rừng.

Hai người đóng khố, nửa thân trên cởi trần trùng trục, da đen mun và bóng lưng như đồng hun, lấp la lấp lánh mỗi khi ngọn lửa hắt vào. Trên đầu mỗi người đội một cái nón kỳ lạ kết bằng những cọng lông dài thậm thượt của một loài chim sặc sỡ nào đó.

Bọn trẻ hồi hộp níu nhau đứng cả lại, riêng thằng Mạnh cố giấu người vào các bụi cây, dù trong bóng tối đen kịt chung quanh, nó có đứng giữa trời, bọn người kia cũng chẳng thể nào phát hiện ra nó.

Tiểu Long hạ giọng hỏi:

- Họ là ai vậy?

- Không biết! - Quý ròm thì thăm đá - Nhưng chắc chắn họ thuộc dân tộc thiểu số.

Thằng Mạnh chớp mắt:

- Trông họ giống bọn thổ dân da đỏ quá hà.

- Nước mình không có người da đỏ! - Nhỏ Hạnh khẽ giọng phản đối - Đây thuộc khu vực miền Trung, hai người kia chỉ có thể là người CHà, Gié - Triêng, Xơ đăng, Hre hoặc Ba Na, Gia rai, Rơ măm, Ê đê...

Thằng Mạnh không để nhỏ Hạnh trình bày hết bài "thuyết trình" về đề tài các sắc tộc. Nó rú lên, cố nén giọng nhưng vẫn toát ra sự sợ hãi khủng khiếp:

- Ối, xem họ nướng... cái gì kia?

Từ nãy, bọn trẻ đã nhìn thấy hai người lạ đang nướng một con vật gì đó trên ngọn lửa và đỉnh ninh đó là một con heo rừng hay một con nai, con mễnh nên không chú ý lắm:

Giờ thấy thằng Mạnh la lên, cả bọn lập tức trợn mắt dòm.

Và khi đã thấy rõ cái vật đang được hai người kia trở qua lật lại trên ngọn lửa, đứa nào đứa nấy điếng hồn như thể thấy ma.

Tiểu Long sợ đến mức muốn hét lên, bất chấp mọi hậu quả, nhưng quai hàm nó cứng đơ mất rồi. Trong bọn, nó là đứa dạn dĩ nhất nhưng lúc này nó cảm thấy toàn thân đột ngột lạnh toát như vừa bị ném vào một hầm nước đá.

Nó đứng trơ như phỗng, mắt trợn tròn nhìn chòng chọc cảnh tượng trước mắt, thấy máu trong người đông lại từng phút một.

Tiểu Long không nói được, cũng không ngọ ngoạy được. Nhưng tai chưa đến nỗi điếc đặc.

Nó nghe tiếng nói run rẩy, khiếp đảm của Quý ròm vo ve bên tai như vọng lại từ chốn nào xa xăm lắm:

- Mẹ... ơi, bọn... ăn... thịt... người!

Tiếp theo, nó nghe một tiếng "bịch".

Tiểu Long giật mình, chưa biết đứa nào trong bọn vừa xui ra đất, giật nảy thêm lần nữa, vì lại nghe tiếp một tiếng "bịch" thứ hai.

Kiểu này thì nguy rồi! Tiểu Long kinh hãi nhủ bụng và cố lúc lắc đầu. Nó cố bắt nó thoát ra khỏi trạng thái đờ đẫn này. Nếu không, chẳng may bọn người man rợ kia phát giác ra tụi nó đang nấp ở đây thì chắc chắn không đứa nào có hy vọng sống sót.

Tiểu Long huy động tột đỉnh sức mạnh của ý chí. Nó nghĩ đến cái chết treo lơ lửng trên đầu. Nó nghĩ đến trách nhiệm của nó trong việc bảo vệ các bạn.

Nó nghĩ, nó nghĩ, sôi sục và da diết. Và chẳng bao lâu, nó thấy cổ nó tự nhiên nhúc nhích, đầu nó tự nhiên ngúc ngoắc. Mũi nó nữa, môi nó cũng tự nhiên mấp máy. Nhưng lần này, có cho vàng nó cũng không dám hét lên.

Chương 7

Bây giờ thì Tiểu Long đã biết người lặn kình ra đất đầu tiên là nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh là con gái, tâm hồn chắc chắn là mỏng manh, yếu đuối hơn đám con trai. Nhỏ Hạnh lại là đứa nhát gan. Cho nên dù thông thái đến mấy, trái tim của nó cũng không thể chịu đựng nổi khi chứng kiến cảnh hai tên ăn thịt người đang quay nạn nhân của chúng trên đồng lửa.

Ngay khi vừa nhận ra cái "món ăn" thơm ngào ngạt khiến cả bọn chảy nước miếng cả buổi kia là "cái gì", nhỏ Hạnh lập tức choáng váng mặt mày. Chưa kịp thốt một lời, nó đã ngã đánh huych, tức khắc mê đi.

Người xiêu thứ hai là thằng Mạnh.

Tất nhiên, ngay từ đầu, tâm thần Mạnh không đến nỗi bán loạn đến thế. Hải thì nó có hải thật, nhưng nó vẫn nghĩ chắc là có bí ẩn chi đây. Nhỏ Hạnh từng tiết lộ cho nó biết sự thất lạc của bọn nó là giả. Vậy có thể cái cảnh rừng rợn mà nó đang nhìn thấy kia cũng không hẳn là thật. Nghĩ vậy nên dù tay chân run lập cập, Mạnh vẫn chưa đến nỗi ngất đi.

Nhưng đến khi nghe tiếng "bịch" vang lên bên cạnh, ngoảnh sang thấy nhỏ Hạnh sợ đến mê man và té lăn ra đất, Mạnh bỗng nghe gai ốc nổi đầy người. Nó xanh mặt hiểu ra cảnh tượng rừng rợn kia hoàn toàn là cảnh thật, chính nhỏ Hạnh cũng không ngờ tới, có nghĩa là tụi nó đang đối diện với bọn ăn thịt người chính cống và chỉ một lát nữa đây thôi rất có khả năng tụi nó sẽ là những "con mồi" kế tiếp của bọn người hung dữ kia.

Mạnh như người bước hụt, chân nó lão đảo và trong một thoáng, gan ruột nó còn lên dữ dội. Đầu nó bỗng dung nặng như đá còn chân thì nhẹ hẫng, và rõ ràng là nó có cảm giác ai đó vừa nhắc bổng nó lên rồi dùng hết sức bình sinh ném nó vào một khoảng tối đen hun hút, thăm thẳm. Nó có cảm giác nó đang rơi vùn vụt như vậy, nó không biết là nó đã thiếp đi.

Và vì đã thiếp đi nên nó cũng chẳng biết nó và nhỏ Hạnh đã làm cho Tiểu Long và Quý ròm cuống cuống đến chừng nào.

Tiểu Long ngồi thụp xuống bên cạnh Mạnh và nhỏ Hạnh, liếm cặp môi khô rang và với cảm giác như thể lần đầu tập nói, nó rặn ra từng lời một cách khó khăn:

- Giờ... tính... sao... hở... ròm?
- Quay trở lại càng nhanh càng tốt!

Quý ròm đáp bằng giọng cố tỏ ra dõng dạc, có lẽ nó hiểu khi bộ óc thông minh của nhỏ Hạnh đã bị tê liệt thì chính nó phải là người đưa ra quyết định trong những hoàn cảnh như thế này.

Tiểu Long quay đầu nhìn về phía đồng lửa, rừng mình khi thấy hai tên man rợ kia lúc này đặt nạn nhân xuống đất và bắt đầu rút ra mỗi người một con dao nhọn, chuẩn bị xẻo thịt. Ánh lửa chiếu vào lưỡi thép lấp lánh khiến tóc gáy Tiểu Long dựng đứng lên.

Không đủ can đảm nhìn thêm một giây nào nữa, nó cúi xuống bế xốc nhỏ Hạnh lên tay, run rẩy

bảo Quý ròm:

- Mày khom lưng xuống đi!

Quý ròm chống hai tay trên đầu gối để Tiểu Long lóng ngóng đặt nhỏ Hạnh lên lưng.

Xong, Tiểu Long bước lại dựng thẳng Mạnh dậy, rồi nửa quy nửa ngồi, nó luồn tay qua nách, xốc thẳng oắt lên vai mình. Mạnh tuy là một nhóc tí nhưng là con trai nên nó nặng hơn nhỏ Hạnh, có lẽ vì vậy mà Tiểu Long cố tình nhường nhỏ Hạnh cho thẳng bạn còm nhom của mình.

Nhưng khổ nỗi, đã mang biệt danh "Quý ròm" thì dù có công thêm một con thỏ trên lưng, Quý ròm cũng thấy khó khăn, huống gì nhỏ Hạnh dù nhẹ cách mấy trọng lượng tối thiểu cũng tương đương mười con thỏ bự.

Căn cứ vào bước chân ị ạch và tiếng thở hổn hển của Quý ròm bên tai, Tiểu Long nhận ra ngay nỗi vất vả của bạn mình nhưng nó chẳng nghĩ ra cách gì giúp bạn. Nhiệm vụ hàng đầu của tụi nó bây giờ là phải rời khỏi bọn ăn thịt người càng xa càng tốt, không được nấn ná một phút nào, phải nhanh chóng về ngay chỗ trú chân của mình rồi tìm mọi cách đánh thức nhỏ Hạnh và thẳng Mạnh dậy, sau đó cả bọn họp lại bàn cách đối phó.

Cho nên Tiểu Long chỉ biết động viên thẳng ròm bằng cách thỉnh thoảng cất giọng thì thào:

- Ráng lên! Gần tới rồi!

Cứ thế, hai đứa vừa đi vừa dọ dẫm, chốc chốc lại xốc cái thân người sau lưng cứ không ngừng tụt xuống sau mỗi bước chân.

Tiểu Long có cảm tưởng quãng đường trở về dài gấp đôi quãng đường lúc ra đi. Hai đứa tập tễnh bước, con dao phát quang chống xuống đất làm gậy, vừa đi vừa chốc chốc ngoái cổ lại phía sau, tim giật bắn lên mỗi khi có tiếng động lạ phát ra từ trong bụi rậm. Lúc này thì Tiểu Long và Quý ròm chỉ mong chóng về đến chỗ cũ, chẳng còn bụng dạ đâu nghĩ đến chuyện hổ báo hay rắn rết tấn công. Nhỏ Hạnh và thẳng Mạnh vẫn mê man trên lưng tụi nó khiến hai đứa càng thấy trách nhiệm của mình nặng nề hơn bao giờ hết.

Mãi rồi gốc cây chỗ bọn nó hạ trại cũng hiện ra. Những cành củi khô đã cháy đến đoạn cuối cùng, tỏa ra thứ ánh sáng lay lắt, vật vờ. Nhưng trong mắt Tiểu Long, cái ngọn lửa lập lòe đó vẫn còn sáng quá.

Đặt thẳng Mạnh xuống tấm bạt xong, nó vội vã tìm cách dập lửa.

- Mày làm gì thế? Rồi lấy nước đâu mà uống?

Quý ròm trở mắt khi thấy thẳng mập trút số nước ít ỏi trong bi đồng ra chiếc khăn tắm.

- Chuyện nước nôi tính sau! - Tiểu Long loay hoay chụp chiếc khăn ướt lên ngọn lửa - Bộ mày muốn bọn người kia phát hiện ra chỗ tụi mình sao?

Để chứng minh nước nôi không phải là điều đáng bận tâm trong lúc này, dập lửa xong, Tiểu Long dốc số nước còn lại lên mặt nhỏ Hạnh và Mạnh.

Thẳng Mạnh được tạt nước sau nhưng tỉnh dậy trước. Vừa mở mắt, thấy chung quanh tối thui, lại có một bàn tay đang rờ rẫm trên mặt, nó thất đảm la lên:

- Á! Tha cho con đi, các ông ơi! Thịt con hôi lắm!

- Hôi cái đầu mày! - Quý ròm gằm gừ - Mày có tộp cái miệng lại đi không! Bộ muốn chết cả nút hả, thằng ngu!

Tiếng nói quen thuộc của ông anh ròm khiến Mạnh như kẻ chết đi sống lại. Nó quỳnh quít chộp lấy bàn tay trước mặt:

- Anh Quý hả? Thế mà em tưởng...

- Tay tao chứ không phải tay anh Quý mày đâu!

Tiểu Long khẽ giọng và rút tay lại.

- Bọn họ đâu rồi?

Mạnh nhòm người dậy, lo lắng hỏi.

Tiểu Long khịt mũi:

- Họ vẫn ở đằng kia. Tụi mình chạy thoát về đây rồi.

Câu trả lời của Tiểu Long giúp sự bất an trong lòng Mạnh giảm đi một chút. Nhưng rồi nhớ tới cái cảnh bọn ăn thịt người đang thui nạn nhân của chúng trên ngọn lửa, nhớ đến mùi thối mà mình đã hít lấy hít để, Mạnh cảm thấy bụng nó co thắt dữ dội. Và không kềm được, nó cúi gập người xuống, nôn thốc nôn tháo.

- Chị cũng buồn nôn quá, Mạnh ơi!

Tiếng nhỏ Hạnh yếu ớt cất lên, chẳng ai biết nó tỉnh dậy từ lúc nào.

Quý ròm mừng rỡ:

- Tỉnh rồi hở Hạnh?

Nhỏ Hạnh trả lời Quý ròm bằng một câu hỏi:

- Có phải mấy bạn công mình về đây không?

- Chứ còn ai nữa! - Quý ròm đáp bằng giọng rầu rĩ - Chính tôi phải đem bộ xương cách trí của mình ra để làm lạc đà cho bạn đấy!

Nhỏ Hạnh bảo buồn nôn nhưng rốt cuộc chẳng thấy nó nôn. Chắc nó kềm lại được. Nó chỗi tay ngồi dậy, và hỏi câu thằng Mạnh vừa hỏi:

- Bọn họ đâu rồi?

Dĩ nhiên Quý ròm trả lời bằng cái câu Tiểu Long vừa trả lời Mạnh:

- Họ vẫn ở đằng kia.

thằng thẳng mà nói, sự tỉnh dậy của "nhà thông thái" Hạnh đối với Tiểu Long và Quý ròm có giá trị hơn sự tỉnh dậy của thằng Mạnh gấp một trăm lần.

Đội nhỏ Hạnh lấy lại tỉnh táo là Tiểu Long "xin ý kiến" ngay:

- Bây giờ làm sao hở Hạnh?
- Phải trốn đi thật xa chứ sao!

Đang nôn ọe, Mạnh ngẩng lên vọt miệng đáp. Đáp xong, nó lại nằm mọp xuống, ọe tiếp.

Quý ròm liếc xéo thằng oắt:

- Tiểu Long hỏi "làm sao hở Hạnh?" chứ không hỏi "làm sao hở Mạnh?". Bộ mà nặng tai hở?

Phót lờ sự cãi cọ vốn rất thường xuyên giữa hai anh em Quý ròm, nhỏ Hạnh quay sang Tiểu Long:

- Bọn họ đang ở phía nào hở Long?

Tiểu Long chỉ tay về phía tụi nó vừa thoát chạy:

- Phía này.
- Long bút cho Hạnh vài chiếc lá!

Không hiểu nhỏ Hạnh bảo mình bút lá làm gì, Tiểu Long vẫn đi rảo một vòng rồi đem về một mớ lá dại, giúi vào tay cô bạn gái.

Nhỏ Hạnh xé vụn mớ lá trong tay rồi đứng thẳng lên, bảo:

- Long bật quẹt lên đi!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Lá tươi đâu có cháy được! - Rồi nó tặc lưỡi - Hơn nữa, đốt lửa bây giờ nguy hiểm lắm!
- Mày ngốc quá! - Quý ròm hừ mũi - Ai bảo mày Hạnh sẽ đốt mấy chiếc lá đó!

Nghe Quý ròm nói vậy, Tiểu Long yên tâm móc chiếc hộp quẹt ga trong túi ra, bật lên.

Ánh lửa vừa nháng, nhỏ Hạnh đã thả mớ lá vụn trên tay ra. Cả bọn trở mắt nhìn những mẩu lá rơi lả tả, tất nhiên Tiểu Long và thằng Mạnh chẳng hiểu nhỏ Hạnh làm thế để làm gì.

Chỉ có Quý ròm hiểu. Cho nên ngọn lửa của chiếc hộp quẹt trên tay Tiểu Long vừa tắt, nó đã nói ngay:

- Chúng ta đang ở phía dưới gió.
- Vậy thì yên tâm rồi! - Nhỏ Hạnh gật gù tiếp luôn - Chúng ta cứ ở lại đây, khỏi cần đi đâu xa.
- Sao thế hở Hạnh? - Tiểu Long mấp má môi, chứng minh mình lúc nào cũng xứng đáng với biệt danh "người hay hỏi".

Nhỏ Hạnh chậm rãi giải thích:

- Nếu chúng ta ở dưới gió, bọn người kia sẽ không đánh hơi ra chúng ta. Họ cũng không ngờ có

người quanh quẩn trong khu rừng hoang này. Vả lại, sau khi ăn no, chắc chắn họ sẽ kiếm chỗ nghỉ ngơi thay vì hăng hái săn mồi, do đó chúng ta chưa thực sự lâm cảnh nguy hiểm.

Câu nói của nhỏ Hạnh nhắc Mạnh nhớ lại những gì nhóm Mèo Rừng cảnh giác tụi nó trước khi tiến vào rừng. Nó thẳng thốt kêu lên:

- Hóa ra chúng ta đang ở trong khu vực nguy hiểm mà anh Phong đã nói. Em cứ tưởng còn lâu chúng ta mới...

- Khẽ thôi, Mạnh! - Tiểu Long hấp tấp cắt ngang - Điều em nói, tụi anh đã biết cả rồi.

Tiểu Long làm thằng Mạnh ngượng quá. Ngượng đến mức quên cả ọe. Xưa nay, nó vẫn thường xuyên bị anh Quý nó át giọng. Nhưng anh Quý át giọng, nó không tức. Vì nó tự thừa nhận nó không được lanh lợi bằng anh nó.

Còn Tiểu Long lại khác. Tiểu Long chỉ hơn nó ở chỗ võ nghệ, chứ đầu óc chưa chắc đã nhiều sáng kiến bằng nó. Cho nên bị Tiểu Long kê nguyên một cái tủ to đùng ngay họng, Mạnh ầm ức lắm.

Và nó xỏ ầm ức bằng cách "hứ" khẽ một tiếng và thốt lên một câu đầy bí hiểm:

- Nhưng có những điều em biết mà các anh chưa chắc đã biết đâu!

Khi nói cái câu oai phong đó, thằng Mạnh đang nghĩ đến những điều nhỏ Hạnh đã thì thào vào tai nó hồi trưa.

Tất nhiên, sau khi chứng kiến cái cảnh nhỏ Hạnh xiêu lảo đảo ngay trước mặt nó, niềm tin của Mạnh vào cái bí mật kia đã giảm đi quá nửa.

Tuy vậy, sau một hồi ngẫm nghĩ, nó cho rằng sự xuất hiện của bọn ăn thịt người là một chuyện hoàn toàn đột ngột, ngay nhỏ Hạnh cũng bị bất ngờ, nhưng việc nhóm Mèo Rừng đang quanh quẩn đầu đây để giám sát, giúp đỡ và can thiệp khi tụi nó gặp khó khăn, nguy hiểm là chuyện có thật.

Cho nên vừa ra oai xong, nó len lén thò tay đập lên gót chân nhỏ Hạnh. Thực ra Mạnh không cần vụng trộm như thế, vì trời đang tối thui, có tài thánh Quý ròm và Tiểu Long mới hòng trông thấy cái dạ tay khẽ khàng của nó.

Nhỏ Hạnh biết ngay Mạnh vừa đập lên chân mình, vì lúc này chỉ có thằng oắt là đang bò trên đất. Nhỏ Hạnh mỉm cười, cho rằng đó là cách Mạnh bày tỏ sự khoái chí về câu nói hiểm hóc của nó vừa rồi.

Nhưng đến khi thằng Mạnh đập thêm một cái nữa thì nhỏ Hạnh đoán là thằng nhóc muốn nói chuyện với mình. Nó liền khẽ nhích chân, lùi ra xa chỗ đóng tro một chút, và quả như nó nghĩ, nhoáng một cái thằng Mạnh đã tới sát bên nó và hạ giọng thì thầm:

- Chị Hạnh nè, bọn người đáng sợ kia xuất hiện bất ngờ quá hở chị?

Mạnh đĩnh ninh nhỏ Hạnh sẽ gật đầu xác nhận sự suy đoán của nó. Nào ngờ nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Không bất ngờ đâu em.

Nhỏ Hạnh làm thằng oắt ngẩn tò te:

- Không bất ngờ?
- Ừ, không bất ngờ chút nào.
- Tức là chị đã biết trước?
- Ừ, chị biết trước.

Chương 8

Mạnh sững sốt quá, nếu là ban ngày nhỏ Hạnh sẽ thấy mặt mũi miệng mồm của thằng oắt như bị ai kéo lệch đi. Mạnh không ngờ câu chuyện lại xoay ra như vậy. Trong một thoáng nó không biết phải làm gì hay nói gì, cứ thuôn ra như thằng bù nhìn ruộng dưa.

Thấy Mạnh không động tĩnh gì, nhỏ Hạnh lại cho rằng thằng oắt đã khám phá ra kẽ hở nào đó trong những lời bịa đặt của mình. Nói cho đúng ra, ngay từ khi vừa tỉnh lại, nhỏ Hạnh đã lập tức nghĩ cách đối phó với chất vấn chắc chắn là rất gay go của Mạnh. Nó đã cố tìm ra lời giải thích hợp lý nhất cho sự bất tỉnh đột ngột của mình.

Thực tình thì nó cũng không rõ thằng Mạnh có nghi ngờ gì không, nhưng thấy thằng oắt im ru bà rù, nó vội vàng nói thêm:

- Thực sự cảnh vừa rồi em nhìn thấy chỉ là cảnh giả.
- Không thể là cảnh giả được!

Nãy giờ quai hàm Mạnh cứng đờ không cách chi mở miệng, cho nên khi mở miệng được, lại đang bức bối, nó nói hơi to.

- Nhỏ nhỏ nào! - Nhỏ Hạnh suýt khê - Đó không phải là bọn ăn thịt người như em tưởng đâu. Hai tên hung dữ kia là anh Phong và anh Cường hóa trang, còn nạn nhân bị hơ trên lửa chính là anh Thành đấy!

Lần thứ hai trong vòng năm phút, thằng Mạnh chứng tỏ khả năng hóa đá của mình. Quai hàm nó vừa nhúc nhích được một tẹo, đã lại cứng đờ. Hết cứng đờ, đến cà lăm:

- Thật... hở... chị?

Hỏi xong, nó lại lắc đầu ngay:

- Em không tin! Nếu đúng như vậy tại sao chị lại ngắt xỉu?
- Em khờ quá! - Nhỏ Hạnh cười nhẹ - Chị phải giả bộ như thế để anh Long anh Quý khỏi ngờ vực chứ!

Nói xong, nhỏ Hạnh tặc tặc lưỡi. Thường, khi rơi vào tình huống khó khăn, người tặc lưỡi vài ba cái rồi mới nói. Nói xong rồi tặc lưỡi, chỉ có nhỏ Hạnh. Chẳng qua do nó ngạc nhiên về tài phịa chuyện của mình quá.

Phịa chuyện như máy, xưa nay chỉ có Quý ròm. Nhỏ Hạnh mồm mép không được trơn như thế. Nhưng không hiểu sao lúc này nó ăn nói lưu loát quá. Có lẽ do mình sợ thằng Mạnh khiếp đảm! Nhỏ Hạnh thầm nghĩ. Đang lạc rừng, lại đụng phải bọn ăn thịt người, một đứa như thằng Mạnh rất dễ rơi vào bán loạn. Mà nếu thằng Mạnh hóa rồ, những đứa còn lại chắc chắn sẽ bị tác động, trong khi nhỏ Hạnh biết rõ trong tình cảnh như thế này chỉ có sự bình tĩnh mới giúp con người tìm được lối thoát.

Thằng Mạnh không biết nhờ Hạnh bịa chuyện, mặt lập tức tươi như hoa:

- Trời đất, đơn giản thế mà em cũng không nghĩ ra!

Rồi nhận thấy nói như vậy chẳng khác nào tự nhận là mình quá xá kém cỏi, nó vội vã thêm:

- Thực ra thì khi nãy em cũng nghi nghi.

Nhỏ Hạnh cười thầm trong bụng nhưng ngoài miệng vẫn nói xuôi theo cho thằng oắt phần khởi:

- Ủ, nếu chị không nói thì sớm muộn gì em cũng đoán ra.

- Tất nhiên rồi! - Mạnh tán thành ngay - Gì chứ tài đoán thì em...

Nhưng Quý ròm không để Mạnh ba hoa hết câu. Chẳng biết nó lại gần hai chị em từ lúc nào mà tiếng nó đã sát bên tai:

- Đoán ra cái gì thế hở mày?

- Ờ, ờ... - Mạnh giật bắn, ấp úng - Ý em muốn nói là... là... ngay từ khi nghe mùi thơm em đã đoán ra là... là thịt người rồi!

- Mày chỉ giỏi xạo! - Quý ròm hừ mũi, rồi nó giúi vào tay nhỏ Hạnh và Mạnh mỗi người một nắm xôi - Thôi, ăn đi này!

Bây giờ nhỏ Hạnh và Mạnh mới nhớ là cả bọn chưa ăn tối. Mạnh là đứa háu đói, lại mới nôn thốc nôn tháo, nên bao tử đang rỗng tuếch rỗng toác. Gặp lúc khác, nó đã đưa ngay nắm xôi lên miệng rồi. Nhưng lúc này, cảnh tượng rừng rợn mà nó vừa chứng kiến còn đang lớn vồn trong đầu nên nó đẩy tay Quý ròm ra:

- Em không ăn đâu!

- Sao lại không ăn? - Quý ròm nhăn nhó - Phải ăn để lấy lại sức chứ!

- Nhưng bây giờ em ăn không vô! - Mạnh nói như van vi - Anh lấy cho em một miếng nước đi!

Quý ròm không nài ép nữa, nó biết nó ép thằng Mạnh nuốt cục xôi vào thế nào thằng nhóc cũng ói ra. Mà như vậy thì lãng phí quá, trong khi đồ ăn đem theo đang cạn dần.

Quý ròm quay lại chỗ tấm bạt dưới gốc cây, mò mẫm tìm bi-đông nước của mình. Bi-đông nước của Tiểu Long khi nãy đã dốc sạch, chỉ có nó và nhỏ Hạnh là còn trữ ít nước.

Quý ròm đưa bi-đông cho Mạnh, dặn:

- Uống vừa vừa thôi nha mày!

Trong khi Mạnh đang ngửa cổ tu từng ngụm nước, nhỏ Hạnh rón rén kéo Quý ròm ra xa:

- Đồ ăn hết sạch rồi hở Quý?

- Tôi còn nhìn lại được một ít cho sáng mai.

- Thế còn nước uống?

- Cũng thế. Chỉ đủ dùng cho sáng mai thôi.

Nhỏ Hạnh không nói gì nhưng Quý ròm nghe tiếng bạn mình thở dài trong bóng tối.

Lâu thật lâu, nhỏ Hạnh mớp mấp máy môi, Quý ròm nghe giọng nhỏ bạn run lên:

- Thế thì nguy lắm!

- Hạnh chẳng đã nói chúng ta có thể nhịn khát tới ba ngày sao?

- Lý thuyết thì như thế, nhưng còn tùy theo thể trạng từng người. Hơn nữa, có nhịn được ba ngày thì trong ba ngày đó chúng ta cũn đã lả người đi rồi, nếu chẳng may gặp bọn người man rợ kia...

Nhỏ Hạnh bỏ lửng câu nói, nhưng Quý ròm cũng chẳng cần bạn mình nói tiếp. Nó đưa mắt nhìn vào bóng tối dày đặc chung quanh, không biết phải làm gì.

- Nhưng dù sao chúng ta cũng vẫn an toàn ít nhất là đến sáng mai! - Nhỏ Hạnh lại thì thầm.

Quý ròm tự nhiên thấy thương bạn quá. Nó biết nhỏ Hạnh đang rúng động trong lòng nhưng vẫn cố trấn an nó. Nó nghe từng lời của bạn như ngọn lửa ấm truyền sang mình. Và nó dịu dàng nhắc.

- Thôi, tụi mình đi ngủ đi!

Nhỏ Hạnh bước lại chỗ gốc cây, vừa đi vừa nói:

- Có lẽ phải chia ca trực. Cứ ba người ngủ một người thức.

Quý ròm ngược nhìn lên trời, cố tìm một ngôi sao lấp lánh nhưng chẳng thấy gì. Có thể mây đang giăng kín bầu trời, cũng có thể cành lá rậm rạp trên đầu đã ngăn những vì sao xuống chơi với tụi nó.

- Bây giờ là mười giờ tối! - Nhỏ Hạnh gi sát chiếc đồng hồ dạ quang vào mắt, bình tĩnh phân công - Hạnh sẽ trực ca đầu tiên, từ mười giờ đến mười hai giờ. Mười hai giờ đến hai giờ, tới phiên Quý. Sau đó đến Long. Hai giờ cuối cùng là Mạnh. Các bạn đồng ý không?

Không biết tự lúc nào cả bọn mặc nhiên coi nhỏ Hạnh là nhóm trưởng.

- Đồng ý! - Ba cái miệng cùng nói.

Nhỏ Hạnh cẩn thận dặn dò:

- Trong phiên trực của mình, ai phát hiện bất cứ điều gì khả nghi phải lập tức đánh thức cả bọn dậy. Lẽ ra chúng ta phải đốt lửa trong khi ngủ để xua đuổi thú dữ, rắn rết nhưng hoàn cảnh hiện nay không cho phép chúng ta làm điều đó, vì vậy mọi người đều phải đề cao cảnh giác.

Rồi sợ ba đứa kia lo lắng, nhỏ Hạnh cố rặn ra tiếng cười khẽ:

- Dù sao thì theo sự nhận xét của Hạnh, không có thú dữ ở vùng này. Hạnh đã nói với các bạn điều đó rồi.

Nhỏ Hạnh nói xong, Tiểu Long và Mạnh tự động ngồi xuống tám bạt, sửa soạn chỗ nằm. Quý

ròm lấy cây đèn pin đưa cho nhỏ Hạnh rồi cũng vội vã nằm xuống theo.

Tiểu Long gối đầu lên ba lô, day qua trở lại, thấy sao khó ngủ quá. Chỉ không đầy một ngày mà biết bao biến cố dồn dập xảy ra khiến nó cứ thao thức mãi. Từ ngày kết bạn với Quý ròm và nhỏ Hạnh, nó đã trải qua bao cuộc phiêu lưu nhưng chưa có lần nào hãi hùng như lần này.

Tiểu Long cố dỗ giấc nhưng mắt vẫn mở thao láo. Tiếng muỗi bay vo ve bên tai càng làm nó thêm khó chịu. Nó đã thoa thuốc chống muỗi khắp người nên chẳng sợ bị đốt. Nhưng tiếng muỗi kêu không ngớt bên tai thì nó không tài nào chịu được.

Tiểu Long nằm chịu trận một hồi, cuối cùng nó quyết định nhồm dậy.

Nghe động, nhỏ Hạnh nhá đèn pin. Nó rất đỗi ngạc nhiên khi thấy Tiểu Long đang lục lọi ba lô:

- Tìm gì thế hở Long?
- Tôi tìm hộp nhang muỗi.
- Khi nãy Long thoa thuốc chống muỗi rồi mà.
- Ủ! Nhưng tiếng muỗi vo ve khó ngủ quá!

Tiểu Long đáp, tay vẫn không ngừng mò mẫm dưới đáy ba lô.

- Không được đâu, Long ơi! - Nhỏ Hạnh nhích gần lại phía bạn - Đốt nhang muỗi lúc này nguy hiểm lắm.

- Sao thế? - Mặt Tiểu Long ngẩn ra - Đây là đốt nhang chứ có phải đốt lửa đâu!
- Đốt nhang cũng không nên! - Nhỏ Hạnh giải thích - Bởi trong đêm tối, thị lực của một người bình thường có thể nhìn thấy đốm lửa ở đâu que diêm trong vòng 5 cây số, thấy tia lửa của súng trường trong vòng 2 cây số và thấy đốm lửa thuốc lá trong vòng 1 cây số...
- Thôi, Hạnh đừng nói nữa!

Tiểu Long xụi lơ đáp và rút tay ra khỏi ba lô, nó lặng lẽ đặt lưng xuống tấm vải bạt.

Nhỏ Hạnh thấy tội tội, liền nói:

- Long cố ngủ đi! Khi ngủ được rồi thì Long sẽ không thấy khó chịu nữa.

Cũng như Quý ròm khi nãy, Tiểu Long thấy mến nhỏ bạn mình quá. Nhỏ Hạnh vốn chẳng dạn dĩ gì. Tiểu Long cảm động nghĩ. So với mình, nó nhát gan hơn nhiều. Nhưng trong hoàn cảnh ngặt nghèo, nó biết cách chế ngự tình cảm. Nó không những không bộc lộ sự lo lắng hay hoảng sợ mà còn biết cách động viên, an ủi bạn bè bằng những lời lẽ dịu dàng, ấm áp. Có một người bạn thông minh và trầm tĩnh như nó bên cạnh, chắc chắn cả bọn sớm muộn gì cũng sẽ thoát hiểm. Những ý nghĩ tốt lành đó giúp Tiểu Long tìm lại sự bình an và ru nó vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Những ca trực trôi qua gần như suôn sẻ. Đúng mười hai giờ, nhỏ Hạnh bàn giao ca gác cho Quý ròm. Hai giờ sáng, Quý ròm đánh thức Tiểu Long. Và đến bốn giờ, Tiểu Long lay thẳng Mạnh.

Cũng như Quý ròm, Mạnh là đứa mê ngủ nổi tiếng. Ngày thường, để đánh thức nó dậy đi học,

mẹ nó phải lay nó đến cục cả tay. Ấy vậy mà nó đâu đã chịu ngồi lên ngay; nó còn phải lăn qua lăn lại "lấy trớn" có đến năm, sáu phút là ít.

Nhưng đó là nói lúc bình thường. Còn khi Tiểu Long đập nó dậy để gác thì Mạnh ý thức ngay là nó đang ở đâu. Cho nên nó làm một chuyện mà cả đời nó chưa bao giờ làm là bật ngay dậy khi có một bàn tay vừa chạm vào người.

- Tới phiên em rồi hở anh? - Mạnh hỏi, tay vẫn đang dụi mắt.

- Ừ! - Tiểu Long đặt cây đèn pin vào lòng Mạnh, cười khi khi! - Ca của mày là sướng nhất đấy! Bốn giờ là sáng bảnh rồi còn gì!

- Sáng đâu mà sáng! - Mạnh càu nhàu - Ở trong rừng mà anh làm như ở thành phố không bằng.

Quả thật, lúc này khung cảnh trong rừng không đến nỗi tối om om nhưng vẫn còn mờ mịt lắm. Nếu không có chiếc đồng hồ của nhỏ Hạnh, chẳng đứa nào biết giờ này đã là bốn giờ.

Tiểu Long đang còn ngái ngủ, nên chỉ nói "Ờ, tối thật!" và lật đặt đưa chiếc đồng hồ và cây đèn pin cho Mạnh rồi nằm xuống ngủ ngay.

Ngồi trơ một mình, tự nhiên Mạnh cảm thấy đói bụng ghê gớm. Nó tính lục lọi ba lô của Quý ròm để tìm chút gì đó ăn cho đỡ đói nhưng ông anh ròm của nó lại gói đầu ngay trên ba lô nên Mạnh đành bó tay.

Không những đói, Mạnh còn cảm thấy sợ sệt. Nói cho chính xác thì nó cũng không rõ nó đang sợ hãi điều gì. Lúc tối, nhỏ Hạnh đã nói cho nó biết sự thật về bọn ăn thịt người, chẳng có lý do gì nó phải sợ chuyện này nữa. Cọp beo, rắn rết thì suốt đêm qua chả thấy móng nào mò tới, nó có thể hoàn toàn yên tâm. Nhưng thực sự thì nó vẫn không yên tâm nổi. Nó vẫn sợ. Một nỗi sợ mơ hồ nhưng lại không ngừng gặm nhấm trái tim nó.

Càng lúc Mạnh càng ngồi sát vào người Tiểu Long. Cuối cùng nó tựa hẳn vào tấm thân vạm vỡ của ông anh, đảo mắt nhìn quanh, nơm nớp nghĩ: Phiên trực của các ông anh bà chị không có gì đặc biệt nhưng biết đâu đến lượt mình lại xảy ra chuyện thì sao!

Ý nghĩ đó khiến Mạnh run lên. Nó đứng dậy bước lại chỗ gốc cây, cầm lên con dao phát quang, bụng tiếc hùi hụi đó không phải là một cây súng, mặc dù từ bé đến giờ nó chưa biết bắn súng là thế nào

Lúc này trời đã sáng hơn một chút nên Mạnh có thể trông thấy lờ mờ mọi vật chung quanh.

Đang lao liên mắt, đột nhiên Mạnh cảm thấy có một cái gì đó là lạ lọt vào tầm mắt mình.

Nó ngoảnh phắt về phía đó và lập tức hét lên một tiếng kinh hoàng:

- A... a... a... a... a... a...

Chương 9

Tiếng hét khủng khiếp của thằng Mạnh vang lên trong khu rừng tĩnh mịch đối với bọn Tiểu Long chẳng khác nào bom nổ bên tai.

Và cũng như bom, nó làm các ông anh bà chị bắn tung người lên trong giấc ngủ.

Tiểu Long rơi xuống đất trước tiên:

- Gì thế hở Mạnh?

Nhỏ Hạnh là người thứ hai mở miệng:

- Gì thế em?

Đáng lẽ người thứ ba cất tiếng là Quý ròm. Nhưng nó chưa kịp thối mác đã trông thấy Mạnh đang đứng trơ như gỗ, mắt nhìn chăm chập vào gốc cây cổ thụ ngay cạnh chỗ tụi nó ngủ, còn miệng thì sau khi thét một tiếng long trời lở đất vẫn tiếp tục há ra như con cá mắc cạn.

Theo ánh mắt Mạnh, Quý ròm xoay đầu về phía gốc cây.

Nhỏ Hạnh và Tiểu Long lúc này cũng đã kịp phát giác ra cử chỉ lạ lùng của thằng oắt. Và gần như đồng thời của Quý ròm, cả hai cùng ngoảnh phất về chỗ gốc cây.

Đã không xoay thì thôi, còn khi xoay mặt về hướng đó rồi, ba đứa Quý ròm tự dưng muốn bắt chước thằng Mạnh quá, nghĩa là mắt cũng muốn trợn tròn còn miệng rõ ràng là đang rất muốn há ra.

Vì ngay trên thân cây, ở vị trí cao ngang tầm mắt tụi nó, không biết tự bao giờ có những hình vẽ nằm sờ sờ ở đó. Hình vẽ nguệch ngoạc, sơ sài nhưng nhìn những vòng tròn và những nét vạch ngang dọc kia, bọn trẻ biết ngay đó là những hình người. Có bốn người cả thấy, ứng với đám người của bọn Quý ròm.

Chỉ nhác thấy những hình vẽ đó thôi, bọn Quý ròm đã muốn sồn ra quần rồi. Đằng này, ngay cạnh những hình vẽ kia còn cắm phập một con dao lút phân nửa vào thân cây, trông phát ón.

Tiểu Long nhìn chòng chọc vào con dao, quên phất mình là "vô sư vô địch đại lực sĩ", thấy tay chân đột nhiên lạnh ngắt.

Nhỏ Hạnh chẳng khá gì hơn. Nếu không có thằng Mạnh bên cạnh, nó đã bất tỉnh tại chỗ rồi. Nhưng đã xỉu một lần, nó không cho phép mình xỉu thêm lần nữa. Nó không thể cứ tiếp tục bảo thằng Mạnh là mình giả vờ. Giả vờ liền tù tì như thế nom rất đáng nghi. Hơn nữa, đánh lừa thằng oắt một hai lần thì được, còn gạt gẫm nó hết lần này đến lần khác, nhỏ Hạnh thấy lương tâm cắn rứt quá.

Cho nên, nhỏ Hạnh cố trấn tĩnh. Nó nhìn các hình vẽ một hồi rồi điềm nhiên nói:

- Hạnh đã thấy các hình vẽ này từ hôm qua cơ.

- Hôm qua?

Quý ròm hỏi lại bằng giọng ngờ vực.

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Ủ, hôm qua Hạnh đã nhìn thấy rồi.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, giọng bần khoăn:

- Thế còn con dao? Hôm qua đâu có con dao này!

- Dao cũng có luôn! - Nhỏ Hạnh nói - Tại Long không để ý đó thôi.

- Hôm qua Hạnh thấy sao Hạnh không báo cho tụi này biết? - Tiểu Long vừa hỏi vừa nhìn chăm chăm vào mặt cô bạn gái.

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Hạnh sợ các bạn kinh hoảng.

Quý ròm nheo mắt:

- Thế Hạnh không kinh hoảng à?

- Không! - Nhỏ Hạnh nhún vai - Vì theo sự quan sát của Hạnh, con dao lẫn hình vẽ này đã có từ rất lâu rồi, điều đó cho ta biết chúng chẳng có liên quan gì đến chúng ta.

- Thật thế hở chị?

Mạnh mừng rỡ vọt miệng, chả ai biết nó đã cử động được từ khi nào, có lẽ ngay cả nó, nó cũng không biết nốt.

- Thật chứ! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi - Thành ra chẳng việc gì phải lo sợ. Điều quan trọng nhất đối với chúng ta bây giờ là tìm nước uống, sau đó nghĩ cách thoát ra khỏi khu rừng này càng sớm càng tốt.

Tiểu Long thất vọng đưa mắt nhìn quanh:

- Quanh đây chẳng có một con sông dòng suối nào...

- Các anh trong nhóm Mèo Rừng đã chỉ cho bọn mình nhiều cách lấy nước, mà quên rồi sao! - Quý ròm chen ngang - Chẳng hạn tụi mình có thể tìm một bụi cây thấp, thật nhiều lá xanh. Đào một cái hố nhỏ gần gốc cây, rồi lót một tấm nilông dưới đáy hố và chung quanh gốc cây. Sau đó, trùm thêm một tấm nilông khác lên bụi cây, dần kín lại...

- Thế thì làm sao có nước được hở anh? - Mạnh thắc mắc.

- Dưới ánh mặt trời lá cây sẽ bốc hơi. Hơi nước gặp tấm nilông sẽ ngưng tụ lại và chảy xuống hố.

- Cách này không dùng được đâu! - Nhỏ Hạnh lắc đầu - Trong rừng cây lá rậm rạp, ánh mặt trời không xuyên thấu, lá bốc hơi rất chậm. Chúng ta lại không có thì giờ chờ đợi.

Quý ròm liếc nhỏ Hạnh:

- Ý Hạnh là muốn tìm dây leo?

- Ừ. Đó là cách nhanh nhất. Mà khu rừng này lại có khá nhiều dây leo.

Trước khi bọn trẻ tản ra sục tìm, nhỏ Hạnh dặn:

- Tìm thấy nước, nhớ đừng hét toáng lên đấy nhé. Cứ lặng lẽ rót đầy bi-đông rồi từ từ tìm cách thông báo cho mọi người.

- Sao thế hở chị? - Mạnh ngơ ngác.

- Có thể bọn ăn thịt người vẫn còn lẩn quất quanh đây, tốt nhất chúng ta không nên làm kinh động!

Nhỏ Hạnh vừa đáp nháy mắt với Mạnh. Nghĩ là nhỏ Hạnh đang đóng kịch, Mạnh tủm tỉm cười. Nó không biết nhỏ Hạnh đang nói thực. Nó không biết chị nó đang lo sốt vó về điều đó.

Lúc này, khi nhìn thấy con dao và những hình vẽ trên thân cây, nhỏ Hạnh biết ngay các thứ này chỉ mới xuất hiện hồi hôm. Tuy con dao đã gỉ sét và những nét vẽ đã bị nhựa cây nhuộm vàng nhưng nó đủ minh mẫn để nhớ rằng hôm qua nó chẳng hề trông thấy những thứ này. Như vậy, trong đêm khuya đã có ai đó đến gần tụi nó, có thể là bọn ăn thịt người, và không hiểu vì lý do gì họ không giết phút tụi nó đi mà để lại những dấu hiệu hăm dọa rợn người như thế.

Tiếng chân sột soạt trên lá khô khiến nhỏ Hạnh giật bắn người. Nó lạnh toát sống lưng, quay phắt lại, cảm thấy những ý nghĩ tong đầu đứt ra từng khúc.

- Khi này! - Khi nhận ra đó là Quý ròm, nhỏ Hạnh đưa tay ôm lấy ngực, nhả mặt trách - Làm Hạnh hết hồn!

Quý ròm không phản ứng gì. Nó lẳng lặng tiến sát đến sau lưng cô bạn gái, giọng nghiêm nghị:

- Sao Hạnh lại gạt mọi người thế?

- Gạt chuyện gì?

- Chuyện con dao và những hình vẽ ấy! Hạnh thừa biết là hôm qua không có những thứ đó mà.

Nhỏ Hạnh quay mặt nhìn ra phía xa xa, nơi Tiểu Long và thằng Mạnh đang sục sạo quanh một bụi rậm, chép miệng đáp:

- Hạnh chỉ không muốn làm thằng Mạnh hoảng kinh thôi.

Nhỏ Hạnh không muốn Mạnh hoảng kinh nhưng khi nó mở miệng hỏi, Quý ròm nhìn thấy sự kinh hoảng hiện ra trong mắt nó:

- Quý này, Hạnh vẫn không hiểu sao họ đến cạnh tụi mình mà tụi mình không hề hay biết?

Thắc mắc của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm lúng túng ngoảnh nhìn đi chỗ khác. Với một đứa thông minh như nhỏ Hạnh, thái độ của thằng ròm còn rõ rệt hơn một câu trả lời. Nó thở hắt ra:

- Tối hôm qua Quý đã ngủ trong phiên trực phải không?

Quý ròm nuốt nước bọt, giọng áy náy:

- Tôi chỉ chộp mắt có chút xíu thôi.

- Chộp mắt một chút xíu! - Nhỏ Hạnh khẽ lắc đầu - Thế nế con dao của họ không cắm vào thân cây mà cắm vào...

Quý ròm dường như không chịu nổi sự phê bình nghiêm khắc của bạn. Nó đưa tay bịt chặt hai tai và kêu lên bằng giọng đau khổ:

- Tôi biết lỗi rồi! Hạnh đừng nói nữa!

Thấy thằng ròm có vẻ hối hận thực sự, nhỏ Hạnh nói lảng qua chuyện khác:

- Dù sao thì Hạnh vẫn còn tin những kẻ đến chỗ tụi mình tối hôm qua không phải là bọn ăn thịt người.

- Sao Hạnh biết?

- Nếu đúng là bọn man rợ đó, tụi mình nếu không bị giết cũng đã bị bắt sống rồi, có đâu mà nhớn nhơ đến bây giờ.

- Ủ, - Quý ròm nhíu mày - nếu là họ, họ sẽ bắt sống tụi mình để làm thực phẩm dự trữ....

Nói tới đây, sực nhớ ra một chuyện, Quý ròm thỉnh linh ngẩng phất lên:

- Chết rồi! Hạnh có biết chuyện gà nhốt, gà thả không?

- Biết! - Nhỏ Hạnh nheo mắt - Thịt gà thả ngon hơn thịt gà nhốt. Trước khi đem gà làm thịt, chủ nhà thường thả gà ra khỏi chuồng cho nó đi quanh quần trong vườn...

Đang thao thao, nhỏ Hạnh bỗng ngưng bật, mặt tái mét. Nó dán mắt vào mặt Quý ròm, miệng lắp bắp:

- Quý định nói là....

Quý ròm không tránh cái nhìn của bạn. Bốt mắt giao nhau, và nó khẽ gật đầu:

- Rất có thể là như thế!

Rất có thể là như thế, có nghĩa là rất có thể những kẻ phát giác ra tụi nó hồi hôm chính là bọn ăn thịt người chứ không ai khác. Bọn họ không buồn trời gô tụi nó lại chẳng qua họ tin rằng tụi nó không thể nào thoát khỏi khu rừng rậm rạp và chằng chịt này, suy ra là không thể nào thoát khỏi tay bọn họ. Họ mặc cho tụi nó đi loanh quanh trong rừng theo cái cách người ta để mặc cho lũ gà tội nghiệp đi loanh quanh trong vườn, đi tha hồ cho máu huyết lưu thông, cho cơ bắp rắn chắc để khi cần xơi tái, họ chỉ vươn tay ra là có ngay được món ăn khoái khẩu.

Ý nghĩ đó khiến nhỏ Hạnh rùng mình. Nó nhón nhác nhìn quanh:

- Giờ làm sao hở Quý?

Từ hồi đi lạc đến giờ, nhỏ Hạnh mặc nhiên được cả bọn xem là nhóm trưởng. Chỉ có Quý ròm, Tiểu Long và thằng Mạnh hỏi nó, chứ chưa hề xảy ra trường hợp ngược lại. Nhưng lúc này, bản

loạn với những hình ảnh khủng khiếp trong đầu, nó quên mất vai trò của nó, đành buột miệng "xin ý kiến" Quý ròm.

Mặt Quý ròm héch lên trời, chả hiểu là để tìm dây leo hay để biểu lộ sự khoái trá trước sự hạ mình của nhỏ Hạnh. Và nó hùng hồn nói, với cái giọng rõ là muốn giành cái chức trưởng nhóm của nhỏ bạn nó:

- Bây giờ có rối lên cũng chẳng làm gì được. Có lẽ tụi mình đang ở trong tầm kiểm soát của họ. Cách tốt nhất là làm sao bất ngờ thoát ra khỏi đây trước khi họ nhớ tới bữa ăn chiều...

Quý ròm nói tới đâu, nhỏ Hạnh gục gặc đầu tán thành tới đó.

Nhưng rồi đầu nó đột ngột cứng đơ. Trong một thoáng, nó có cảm giác ai đang đứng đằng sau thổi vào gáy mình.

Nó chưa kịp quay lại thì tiếng thằng Mạnh đã vang lên:

- Anh Tiểu Long đã tìm ra nước rồi, anh Quý, chị Hạnh ơi!

Chương 10

Khi Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh bước lại, Tiểu Long đang một tay cầm dao, tay kia giữ chặt một sợi dây leo thông xuống từ trên cao.

Sợi dây leo khá lớn, cỡ bằng cổ tay người, đã bị Tiểu Long chặt đứt ngang ở phần sát mặt đất. Từ chỗ đứt, nước đang nhều ra từng giọt.

Lúc Mạnh bước lại chỗ Quý ròm và nhỏ Hạnh để thông báo, sợi dây leo vẫn chưa bị chặt đứt.

- Anh mót chặt hở? - Mạnh hỏi, nó nhìn chỗ sợi dây leo bị đứt rồi ngược dòm Tiểu Long

- Ừ.

Mạnh lại cúi xuống, lom lom quan sát những giọt nước đang úa ra từ chỗ dây đứt, nói vẻ thất vọng:

- Nước rỉ rả như thế này thì ăn thua gì! Thế mà em cứ tưởng...

Đang nói, Mạnh bỗng giật mình đưa tay lên xoa đầu. Vì Quý ròm vừa cốc nó một cái:

- Sao mà ngốc thế hở Mạnh?

- Ngốc? - Mạnh thô lỗ mắt.

Quý ròm hừ mũi:

- Chứ gì nữa! Mà thử kê bi-đông của mà vào chỗ đó xem!

Mạnh vừa đau vừa tức, nhưng vẫn mím môi làm theo lời Quý ròm. Nó định bụng rồi, nếu nó hứng suốt một tiếng đồng hồ mà bi-đông của nó chưa đầy một nửa, nó sẽ ngoác miệng cự nự ông anh ròm của nó cho xem.

Nhưng sự việc lại diễn ra ngoài tiên liệu của Mạnh. Nó vừa kê miệng bi-đông vào chỗ dây đứt, Tiểu Long lập tức giữ chặt sợi dây, tay kia vung dao chặt phực một nhát vào phía trên sợi dây, cách nhát chặt cũ khoảng bốn gang tay.

Trước cặp mắt trở ra vì ngạc nhiên của Mạnh, đoạn dây leo tức khắc rời ra, và từ đoạn dây đứt rời đó, nước ồ ộc chảy vào chiếc bi-đông Mạnh đang cầm.

Đợi cho nước chảy hết, Tiểu Long quăng đoạn dây leo ra xa và nheo mắt nhìn Mạnh:

- Thế nào hở em?

Mạnh trả lời bằng cách mở to mắt hơn nữa:

- Ngộ quá há?

- Có gì đâu mà ngộ! - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Em đã bao giờ khu một lon sữa chưa?

- Rồi.

- Thế em phải đục thủng tất cả mấy lỗ?

- Tất nhiên là hai lỗ.

Nói xong, Mạnh buột miệng "à" lên một tiếng. Bây giờ thì nó hiểu rồi. Lon sũa mà chỉ đục một lỗ thì dù có chúc ngược xuống, sũa cũng chẳng bao giờ chảy ra. Phải đục thêm một lỗ thứ hai cho không khí tràn vào, sũa mới chảy ra được. Nguyên tắc lấy nước từ trong ruột sũa dây leo thân mềm này cũng vậy.

Trong khi Mạnh ngẫm nghĩ thì Tiểu Long đã chặt thêm hai đoạn dây leo khác, nhát cắt càng lúc càng nhích dần lên cao. Và lúc này thì hai chiếc bi-đông của Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã cũng óc ách nước.

Mạnh ngược mắt lên, thấy Quý ròm đang ôm cây cổ thụ như sóc, liền kêu:

- Anh Quý ơi, anh quên cầm theo con dao rồi!

Quý ròm ngó xuống, tay vẫn ôm cứng thân cây, trông nó lúc này như con thằn lằn du cột nhà:

- Cầm theo làm gì?

- Ủa! - Mạnh ngơ ngác - Chứ không phải đang định chặt sũa dây leo trên kia giùm anh Tiểu Long hở?

Quý ròm đáp lời thảng thốt bằng một tiếng "hừ" rồi tiếp tục trèo lên cao. Thoáng mắt nó đã khuất vào tán lá xanh.

Mạnh quay nhìn nhỏ Hạnh:

- Anh Quý leo lên đó chi vậy?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Chị không biết.

Nhỏ Hạnh không biết thật. Nhưng nó chỉ không biết lúc đó thôi. Lát sau, khi Quý ròm lên tiếng thì nó biết ngay.

- Hạnh ơi, chúng ta phải đi về hướng bắc! - Tiếng Quý ròm đưa xuống từ trên cao, vẫn không ai nhìn thấy nó.

- Quý thấy gì phía đó vậy? - Nhỏ Hạnh hỏi vọng lên tàng cây.

- Tôi thấy một hàng cây xanh chạy dài.

- Xanh hơn những chỗ khác hở?

- Xanh hơn nhiều!

- Được rồi, Quý tụt xuống đi! - Nhỏ Hạnh nói, có thể thấy rõ sự vui mừng trong cặp mắt long lanh của nó.

Tiểu Long thắc mắc:

- Gì thế hở Hạnh?

Mạnh khịt khịt mũi:

- Một hàng cây xanh là cái quý gì!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Chỉ ở dọc bờ sông hay bờ suối, cây mới mọc thành một hàng dài như thế.

Nhỏ Hạnh vừa giải thích xong, Mạnh láu táu reo lên, vẻ hiểu biết:

- Hay quá! Tôi được đó rồi, chúng ta khỏi phải sợ thiếu nước uống.

- Ai bảo mày tao đi tìm nước uống?

Tiếng Quý ròm vang lên sát đằng sau lưng Mạnh, chả rõ nó tụt xuống đất từ hồi nào.

Mạnh ngoảnh phắt lại, mặt ngẩn ra:

- Ủa, vậy chứ anh tìm đường ra sông để làm gì?

Nhỏ Hạnh vọt miệng trả lời thay Quý ròm:

- Đó là lối thoát tốt nhất trong hoàn cảnh của chúng ta. Mọi con sông đều chảy ra biển...

- Và chúng ta sẽ đóng bè thả xuôi theo dòng sông! - Quý ròm háng hái tiếp - Tất nhiên đường đi hơi ngoằn ngoèo một tí, nhưng nhiều khả năng chúng ta sẽ gặp ghe thuyền của những người đánh cá, những người đi rừng...

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Nếu may mắn chúng ta có thể gặp những làng mạc ven sông.

Tiểu Long không kèm được hào hứng:

- Và chúng ta sẽ được cứu thoát.

Viễn ảnh sáng sủa đó khiến bọn trẻ tươi tỉnh hẳn. Cả bọn xúm lại chỗ gốc cây hấp tấp thu dọn đồ đạc.

Nhỏ Hạnh lăm lét liếc con dao và các hình vẽ trên thân cây, miệng không ngớt thúc hối:

- Lẹ lên! Nhanh nhanh lên!

Lát sau, Quý ròm đã dẫn đầu cả bọn mở đường tiến về hướng bắc. Lần này, Tiểu Long được phân công đi đoạn hậu. Tại vì nó bước ngắn bước dài, cả bọn sợ để nó đi trước, nó sẽ dẫn mọi người trở lại chỗ cũ thì khốn.

Mạnh lẻo đẻo theo sát nhỏ Hạnh, thì thào:

- Máy ảnh đang ở đâu hở chị?

- Máy anh nào?

- Nhóm Mèo Rừng ấy mà.

Nhỏ Hạnh cố nén một tiếng thở dài:

- Chắc loanh quanh đâu đây thôi!

Nhỏ Hạnh muốn giẫy thẳng Mạnh ra đến chết được. Nhưng thẳng oắt cứ tò tò bám theo, miệng lảng nhảng:

- Chị Hạnh nè.

- Gì?

- Con dao và những hình vẽ trên cây ấy mà.

Nhỏ Hạnh giật thót:

- Sao?

- Em biết, tất cả chỉ mới xuất hiện tối hôm qua thôi.

Rồi thấy bà chị hơi tái mặt, nó vội vàng nói thêm:

- Nhưng chị yên tâm đi, chỉ một mình em biết thôi. Thậm chí em còn biết ai đã cắm dao vào cây và vẽ những hình đó.

- Ai? - Nhỏ Hạnh chột dạ hỏi, thấy rõ ràng là mình đang nín thở.

- Các anh ở nhóm Mèo Rừng chứ ai!

Câu trả lời của Mạnh khiến nhỏ Hạnh thở phào. May quá, thế ra thẳng oắt vẫn bị ám ảnh về sự có mặt của nhóm Mèo Rừng ở quanh đây. Nó chưa biết gì về mối nguy hiểm vẫn đang bủa vây trùng trùng quanh cả bọn.

- Em thông minh ghê!

Nhỏ Hạnh khen Mạnh mà miệng méo xẹo. Rồi để mặc thẳng oắt lim dim thưởng thức hương vị của lời khen xa xỉ đó, nhỏ Hạnh rảo bước tới gần Quý ròm:

- Quý nè.

- Gì hở Hạnh?

- Theo Quý, bọn kia có biết chúng ta vừa nhỏ trại không?

- Hy vọng là chúng không biết.

- Chúng ta đang ở trong tầm kiểm soát của chúng mà.

Quý ròm nhún vai:

- Nhưng có thể chúng chủ quan. Giờ này gần trưa, biết đâu bọn chúng chẳng chui vào một hang

hốc nào đó để nghỉ ngơi.

- Ừ, mong là như vậy.

Nhỏ Hạnh nói. Và nó đảo mắt nhìn quanh, yên lòng khi thấy rừng xanh im phất, làm nổi lên tiếng gà rừng xao xác xa xa và tiếng vù vù của bọn ong rừng đang bay vòng vòng quanh những bông hoa dại.

Nhỏ Hạnh cúi xuống nhìn đồng hồ, thấy cây kim ngắn chỉ con số mười một. Thật ra, nhỏ Hạnh không cần phải xem giờ để kiểm tra lời Quý ròm. Tiếng chân bằng của Mạnh đuối theo và cái giọng thều thào của nó vang lên cho biết trời đã trưa:

- Anh Quý ơi, em đói!

Không đợi Mạnh van ví đến lần thứ hai, Quý ròm dừng lại, mở dây khóa ba lô. Quý ròm biết thằng Mạnh từ tối hôm qua đến giờ chưa có gì vào bụng. Mà một đứa háu đói như Mạnh thì điều đó quả là khủng khiếp.

Mạnh đón lấy nắm xôi cứng quèo trên tay ông anh, mặt xịu xuống:

- Còn thứ gì khác không hở anh?

- Ăn nắm xôi này đi! Ở trong rừng mà mày làm như đang ở nhà không bằng!

Quý ròm nạt em nhằm che giấu nỗi lo về thực phẩm.

Gắt xong, Quý ròm xốc lại ba lô, hối hả vọt lên trước.

- Nhớ đi đúng hướng nha ròm! - Tiếng Tiểu Long từ đằng sau vọng tới - Mày đi nhanh quá coi chừng giống như tao hôm qua đấy!

Lời cảnh giác của Tiểu Long làm Quý ròm khựng lại. Nó đưa tay che mắt nhìn lên trời, lúc này cả bọn đã ra tới khoảng rừng trống, bầu trời trong xanh hiện rõ giữa những tầng lá thưa và ánh nắng chói chang của mặt trời đúng bóng đội xuống từng gốc cây ngọn cỏ khiến khu rừng như cháy rực lên trong im lặng.

- Anh nhìn gì thế? - Mạnh lí nhí sau lưng Quý ròm.

- Chim

Mạnh ngẩn tò te:

- Giờ này mà anh còn nhẩn nha đứng ngắm chim bay?

- Chim từ đằng sau lưng mình bay thẳng tới phía trước, và có những đàn bay theo chiều ngược lại! - Quý ròm lẩm bẩm, không rõ nó trả lời thằng Mạnh hay tự nói với mình - Như vậy Tiểu Long đã quá lo xa. Tụi mình đang đi đúng hướng.

Mạnh lại không nén được tò mò:

- Sao anh biết đúng hướng?

Vừa thốt xong, Mạnh cảm thấy một bài tay đặt lên vai mình, và tiếng nhỏ Hạnh nhỏ nhẹ cất lên:

- Chim chóc thường bay đến và bay đi từ nơi có nước, em à. Như vậy chúng ta vẫn đang trên lộ trình đi tới dòng sông.

Mạnh bướng bỉnh:

- Thế nhờ dòng sông không ở trước mặt mà ở phía sau lưng chúng ta thì sao? Làm sao biết được bọn chim lúc nào thì bay đi lúc nào thì bay về?

Câu vặn vẹo của Mạnh chẳng làm nhỏ Hạnh lúng túng tẹo nào. Nó ngược lên bầu trời, thản nhiên.

- Em nghĩ kỹ đi! Đàn chi bay về hướng trước mặt chúng ta con nào cũng bay nhẹ nhàng và thẳng một lèo, trong khi đàn chim bay ngược lại thì không được như vậy. Chúng bay nặng nề, cánh vỗ rất mạnh và cứ chốc chốc lại sà xuống ngọn cây...

- Em hiểu rồi! - Mạnh reo lên - Khi từ chỗ dòng sông bay về, bụng chúng đã đầy nước!

Mạnh hiểu. Nhưng Tiểu Long không được thông suốt như vậy. Nó lẳng lẳng đến sát các bạn nó, lẳng lẳng đứng nghe, đầu gật gà gật gù. Và khi thẳng Mạnh reo xong thì nó khụt khịt mũi, chât vắn:

- Thế tại sao hai con chim kia lại bay từ tây sang đông?

Nghe Tiểu Long nói, Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh không hện mà cùng ngẩng mặt nhìn lên. Quả nhiên, có hai con chim to đang bay ngang bầu trời, về phía tay phải của bọn trẻ.

Mạnh cười hích hích, pha trò:

- Thế mà anh không biết à? Tại hai con chim này không khát nước chứ sao!

Tiểu Long "xi" một tiếng:

- Nói như mày!

- Thằng Mạnh nói đúng đó! - Quý ròm nheo mắt - Đây là hai con chim ung, loại chim ăn thịt. Những con chim săn mồi này thường dùng máu của con mồi thay cho nước uống nên không cần phải mò đến sông suối.

Giải thích của Quý ròm vô tình khiến Tiểu Long và nhỏ Hạnh co người lại. Hai đứa bất giác quay đầu nhón nhác nhìn quanh. Chỉ thằng Mạnh là tỉnh bơ, cho đến lúc này nó vẫn đinh ninh bọn ăn thịt người tụi nó nhìn thấy hôm qua chính là nhóm Mèo Rừng giả trang.

Nhỏ Hạnh kéo tay Quý ròm, run run giục:

- Thôi, đi đi Quý!

Tiểu Long khoa cây dao trên tay thành một vòng tròn, ý là để đe dọa những kẻ theo như nó đoán là đang nấp đầu đó trong bụi rậm.

Bọn trẻ lăm lũi bước trong cái nắng và trong con đói. Trong ba lô của Quý ròm lúc này chỉ còn một ổ bánh mì, chỉ đủ cho một người ăn, nên nhỏ Hạnh, Tiểu Long và Quý ròm quyết định nhịn ăn sáng để nhường cho Mạnh ăn bữa trưa.

Theo như nhỏ Hạnh nói, con người có thể nhịn đói được ba tuần nhưng sao mình mới nhịn từ sáng đến giờ đã thấy tay chân muốn sụm rồi! Tiểu Long vừa đi vừa bồn thần nghĩ ngợi, nó cảm thấy đôi chân nó càng lúc càng nhấc không muốn nổi. Nó là con nhà võ, ăn như cọp, ở nhà mỗi bữa nó ăn tới bốn bát cơm nên mới nhịn có một buổi nó đã thấy bao tử cồn cào dữ dội.

Đang lo lắng, mắt nó chợt lóe lên.

- A, đây rồi!

Vừa reo Tiểu Long vừa ngồi thụp xuống. Cả bọn quay lại, thấy Tiểu Long đã nhanh nhẹn đứng lên và hớn hờ chia ra một cây nấm giống như một cây dù màu đỏ lốm đốm trắng, trông rất đẹp mắt, giọng phấn khích:

- Chúng ta có thức ăn rồi!

Quy ròm ló mắt dòm cây nấm trên tay Tiểu Long và nuốt nước bọt đánh ực:

- Trông ngon lành quá há?

Tiểu Long chỉ tay xuống cạnh gốc cây, toét miệng cười:

- Còn nhiều lắm nè!

Nhỏ Hạnh chìa tay ra:

- Đưa Hạnh coi thử nào!

Đón lấy cây nấm trên tay bạn, nhỏ Hạnh đưa lên sát mắt, nhíu mày quan sát.

Trong khi nhỏ Hạnh quan sát cây nấm thì ba đứa còn lại thấp thỏm quan sát nó. Tiểu Long hỏi hộp nhất, bởi nó đói bụng nhất. Nó nghe tim nó đập bình bình trong ngực, y chang những lúc chờ thầy cô đọc điểm.

"Cô giáo" Hạnh xem "bài làm" dưới hình thù một cây nấm của nó thật lâu, rồi chậm chạp ngược lên nhìn nó, lắc đầu:

- Đây là nấm độc, không ăn được!

Lời phán của nhỏ Hạnh chẳng khác nào một thùng nước lạnh tạt vào ngực Tiểu Long. Nó run giọng hỏi lại:

- Hạnh có chắc không

- Chỉ nấm độc mới có màu sắc sặc sỡ như thế này! - Nhỏ Hạnh đáp bằng giọng như thể nó nói sai thì trời sập quách xuống đầu nó cho rồi - Cái loại nấm mà chúng ta từng ăn như nấm mối, nấm tre, nấm tràm, nấm rom, nấm hương... không có chút gì giống như vậy. Nếu Hạnh không nhớ lầm thì đây là nấm ruồi hay còn gọi là nấm bay, tên La tinh là Amanita muscaria.

Trước vẻ mặt bán tín bán nghi của các bạn, nhỏ Hạnh giơ cây nấm bị Tiểu Long bút ngang thân ra trước mặt, điềm nhiên nói tiếp:

- Các loại nấm độc thường dưới chân có bọc loa hình chén hoặc có đóng vảy phủ. Nếu đây đúng

là nấm ruồi thì dưới gốc có những mọt vàng. Gốc của cây nấm này còn ở dưới đất, không tin thì Long đào lên xem!

Tiểu Long lại ngồi xuống, nhanh không thể tả, cứ như thể nó để người rơi bịch xuống. Hai tay bươi vội vàng, nhoáng một cái Tiểu Long đã moi được nửa cây nấm gãy lên. Và đúng như nhỏ Hạnh phỏng đoán, ở phần nấm còn lại, ngay sát gốc nổi rõ những mọt vàng li ti.

Tiểu Long ném mạnh nửa cây nấm xuống đất, chống tay vào gối, chán chường đứng lên.

- Thôi, đi tiếp đi! - Nó nói, mặt mày lộ rõ vẻ thất vọng. Và khi con người ta rơi vào tâm trạng thất vọng nào nề thì cái đời thừa dịp lỏng lẻo như một con ngựa sút cương.

Nhưng ngày hôm đó không phải là ngày xui tận mạng của Tiểu Long. Vì trong khi nó đang lếch thếch rảo bước, một tay ôm bụng một tay uể oải kéo lê cây dao phát quang vẽ nên những đường loằng loằng trên mặt đất thì đột nhiên nó nghe có tiếng róc rách vắng tới tai nó.

Tiếng nước chảy vọng tới từ phía trước mà Tiểu Long lại đi sau cùng cho nên lẽ tất nhiên là trước khi Tiểu Long phát hiện ra điều đó thì Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh cũng đã nghe thấy rồi.

Cho nên Tiểu Long chưa kịp ngoác miệng thì Quý ròm đã reo lớn:

- Hoan hô! Tôi đã nghe thấy tiếng nước chảy!

Thằng Mạnh nhảy cẫng, hét ầm:

- Sắp tới rồi! Chắc vài chục nét nữa là tới!

Nhỏ Hạnh lẩm bẩm:

- Làm gì gần thế! Chúng ta có thể nghe thấy tiếng máy bay trong khoảng 8-12 cây số. Trong vòng 5 cây số, có thể nghe thấy tiếng còi ô-tô. Một cây số rưỡi, nghe được tiếng hô hoán. Trong vòng 1 cây số, nghe được tiếng ô-tô chạy hay tiếng vó ngựa. Còn tiếng nước chảy...

Tiểu Long không để nhỏ Hạnh trình bày hết bản thống kê về tương quan giữa âm thanh và khoảng cách. Nó xanh mặt:

- Hạnh bảo tiếng người hô hoán có thể vang xa đến một cây số rưỡi hở?

- Ừ.

Tiểu Long lắp bắp:

- Thế chúng ta reo hò ầm ĩ, nhớ bọn kia...

Vẻ mặt nhớn nhác của Tiểu Long khiến nhỏ Hạnh nghe da gà nổi khắp người. Nó lật đật lên tiếng:

- Quý, Mạnh! Đừng làm ầm lên như thế!

Sau lời nhắc nhở của nhỏ Hạnh, cả bọn lại hối hả cất bước. Lần này chẳng đứa nào nói với nhau tiếng nào, chỉ có tám cái cằm lạng lẽ khua. Phần vì đã thoát khỏi cánh rừng dày, phần vì tiếng róc rách vắng lại mỗi lúc một gần, bọn trẻ có cảm giác mình đi nhanh hơn.

Tiểu Long dường như quên cả đói. Viễn ảnh sắp xuôi bè về thành phố giúp nó cảm thấy sức lực đã quay lại trên đôi chân nó sau khi đã bỏ đi đâu từ sáng sớm.

Tiếng reo của Quý ròm phía trước càng làm nó phấn chấn hơn. Tất nhiên lần này thằng ròm chỉ dám reo khẽ:

- Nấm nè, Hạnh ơi! Hình như là mộc nhĩ!

Cả bọn trờ tới, thấy Quý ròm đang đứng trước một thân cây to nhưng đã chết khô, một bông đen ngòm, sau hút dưới gốc cho biết cây đã bị sâu đục ruỗng.

Trên lớp vỏ xù xì và nứt nẻ của nó nhô lên những tai nấm màu nâu nhạt, hình thù giống như tai người.

Nhỏ Hạnh vừa nhắc thấy những tai nấm đã mừng mỡ nói ngay:

- Đúng rồi! Đây là mộc nhĩ, hay còn gọi là nấm mèo! Chúng ta khỏi sợ bị đói rồi!

Câu nói và nhất là ánh mắt long lanh của nhỏ Hạnh khiến ba đứa kia hân hoan khôn tả. Không cần đợi lệnh, cả bọn lập tức xúm vào, hào hứng bứt lấy bứt để cái tai nấm.

Nấm mèo mọc khá nhiều chung quanh cây, tuốt từ dưới lên trên. Sau khi tuồn đầy ba lô, Tiểu Long còn muốn ôm cây trèo lên hái những tai nấm trên cao, nhưng nhỏ Hạnh đã cản:

- Thôi, Long! Thoát khỏi chỗ nguy hiểm này là chuyện quan trọng hơn!

Tiểu Long buông tay, tiếc rẻ:

- Còn nhiều quá!

Quý ròm đằng hắng:

- Ra tới sông thì chả sợ gì. Chúng ta sẽ tha hồ câu cá, bắt ốc...

Tiểu Long bĩu môi:

- Đùng dóc! Lưỡi câu đâu mà câu?

- Đùng lo! - Quý ròm đập tay lên ba lô - Đây nhóc trong này!

Quý ròm quả có mấy cái lưỡi câu bọc trong một gói giấy nhét dưới đáy ba lô thật. Ra tới bờ sông, chính nó moi ra khoe với Tiểu Long và thằng Mạnh.

Nhưng nhỏ Hạnh chẳng cho các bạn mình câu cá câu tôm gì sất. Nhặt củi khô, đun ấm nước nấu canh mộc nhĩ, chỉ cho mỗi đứa vài tai nấm, rồi nhỏ Hạnh gấp gáp ra lệnh cho Tiểu Long và Quý ròm đi chặt cây và mây rừng để đóng bè.

Thằng Mạnh ngồi trong bóng mát của một tán cây bên sông, vừa trệu trạo nhai khúc bánh mì khô queo được dành riêng cho nó vừa tròn mắt nhìn các ông anh bà chị vất vả buộc những khúc tre ngăn lại với nhau.

Mạnh tưởng đóng bè phải mất nhiều thời gian lắm, không ngờ chiếc be làm xong khá nhanh.

Khi chiếc bè được Tiểu Long và Quý ròm lôi xuống sông, Mạnh tò mò chạy ra. Nó đứng trên bờ ngắm chiếc bè tre nổi dập dềnh trên mặt nước một hồi rồi chợt dạ hỏi:

- Có chắc không hở anh Tiểu Long?

- Chắc chứ!

Mạnh ngập ngừng một thoáng, lại hỏi:

- Sao anh và anh Quý không đóng bè gỗ?

- Muốn đóng bè gỗ phải dùng loại gỗ có độ nổi thật tốt như gòn, thông nhưng quanh đây lại không có loại cây đó! - Tiểu Long chưa kịp đáp, Quý ròm đã nhún vai giải thích - Nhưng mà yên tâm đi, tụi tao đóng chiếc bè này cũng chắc chắn!

Sau phân đóng bè, tất nhiên là tới phân thu dọn đồ đạc. Tiểu Long lấy ra từ trong ba lô bốn, năm cái túi nilông lớn rồi cho tất cả vật dụng vào đó, cột chặt lại.

- Để cho đồ đạc khỏi ướt áy mà!

Tiểu Long vừa cột miệng túi vừa giải thích cho thằng Mạnh đang đứng kè kè bên cạnh, ló mắt dòm.

Xong, Tiểu Long và Quý ròm đem các túi nilông cột chặt vào bè.

Mạnh gật gù:

- Để cho bè có va đập, đồ đạc cũng không trôi mất phải không anh Tiểu Long?

- Đúng rồi! - Tiểu Long gật đầu, rồi nó ngược lên, nhoẻn miệng cười - Mà đúng là học một hiểu mười!

Lời khen của Tiểu Long làm Mạnh sướng rơn. Sướng đến mức khi Tiểu Long đỡ nó xuống bè, bè chòng chành bắn nước lên người nó ướt nhem, nó cũng chẳng thấy khó chịu chút nào.

Đợi cả bọn xuống bè xong, Tiểu Long cầm lấy cây sào dài thúc vào bờ một cái thật mạnh, đẩy chiếc bè ra xa. Quý ròm ngồi sau lưng nhỏ Hạnh, nhấc lên mái chèo đèo bằng gỗ, bậm môi khoát nước. Bè từ từ trôi.

Nhỏ Hạnh ngồi đằng trước, căng mắt quan sát, làm nhiệm vụ báo động khi phát hiện nguy hiểm.

Nhưng lâu thật lâu chẳng có nguy hiểm nào cả. Bè đi lạng lẽ, êm ái đến mức thằng Mạnh thấy buồn tẻ quá, phải lên tiếng:

- Không thấy đá ngầm hở chị?

- Không! Khúc sông này chắc không có đá ngầm!

- Chị coi chừng gặp phải thác nước! - mạnh lại háo hức cảnh báo.

- Khúc sông này không phải thượng nguồn, nếu có thác nước thì thác nước đã ở sau lưng chúng ta.

Thằng Mạnh vẫn không chịu im:

- Thế có cá sấu không hở chị?

Lần này thì Quý ròm không thể làm tỉnh được nữa. Nhỏ Hạnh chưa kịp mở miệng, nó đã găm gù:

- Cá sấu cái đầu mày! Bộ mày muốn cả bọn chui xuống âm phủ hay sao mà trù ẻo lung tung thế hả?

Nghe Quý ròm quát Mạnh, Tiểu Long giảng hòa bằng cách nói lảng:

- Cứ xuôi chèo mát mái như thế này, tới chiều là chúng ta tới khúc sông hôm nọ. Và chúng ta có thể đón xe thồ về thành phố trước lúc trời tối dễ dàng.

Nhỏ Hạnh không tham gia câu chuyện, chỉ im lặng mỉm cười. Thực bụng, nó chẳng coi những câu hỏi vớ vẩn của thằng Mạnh vào đâu. Nếu có lo, nó chỉ lo bị bọn ăn thịt người bắt gặp, mặc dù cho đến lúc này nó vẫn không tự giải thích được bọn này ở đâu ra. Theo như nó biết, trong các sắc dân ít người ở Việt Nam, làm gì có sắc dân nào ăn thịt người! Khổ nỗi, chuyện ghê rợn đó lại xảy ra ngay trước mắt nó khiến nó không thể không tin. Ủ, biết đâu chẳng có kẻ do đói kém, mất mùa, quần bách quá mà sinh ra làm càn! Nhỏ Hạnh loay hoay nghĩ ngợi, loay hoay cắt nghĩa và bụng dạ không ngót phập phồng. Từ sáng đến giờ, nó kín đáo quan sát kỹ chung quanh, may mà chẳng thấy tấm hơi bọn người này đâu. Có thể vì quá chủ quan, họ đã lặt dấu tụy mình. Nó hồi hộp nhủ bụng.

Nhỏ Hạnh chỉ hồi hộp thôi, chứ từ khi chiếc bè đã ra giữa sông, nỗi lo lắng trong lòng nó đã thực sự giảm đi quá nửa. Nó không tin bọn người kia có thể tìm ra tụy nó. Và giả dụ bọn họ có lần được dấu vết và đuổi theo thì cũng chẳng làm gì được một khi tụy nó đã ở giữa sông, nhất là theo tính toán của nó thì giờ này chiếc bè có lẽ sắp tới khúc sông hôm nọ tụy nó và nhóm Mèo Rừng đã vượt qua, nghĩa là gần khu dân cư lắm rồi.

Trong khi nhỏ Hạnh hớn hở định ninh như thế và đưa cặp mắt vui vẻ ngắm nghía những cụm lan rừng rũ xuống từ những ngọn cây cao dọc hai bên bờ sông thì người bỗng nhiên lạnh toát như bị ai đột ngột dim xuống hố băng.

Trên triền dốc thoải thoải bên bờ phải dòng sông, rõ ràng có hai bóng người đang di động. Căn cứ vào chiếc khố quấn quanh thân hình đen mun, bóng lưng và chiếc nón đuôi chim với những cọng lông dài thậm thượt lay động trên đầu, nó nhận ra ngay lập tức họ là ai.

Hai người đi dọc triền dốc, tay mỗi người đều cầm dao, may làm sao họ không nhìn xuống sông nên không phát hiện ra chiếc bè của bọn trẻ. Xem điệu bộ hăm hở của họ đang đi tìm thức ăn.

Ý nghĩ đó làm nhỏ Hạnh rợn tóc gáy. Nó nắm chặt hai tay, cố hết sức để bắt mình nhúc nhích.

Nhưng đến khi nó quay đầu được ra sau, chuẩn bị bảo Tiểu Long và Quý ròm chèo chống mạnh lên thì Mạnh cũng vừa nhác thấy hai bóng người kia, thế là thằng oắt sáng mắt lên và hí hửng kêu lớn:

- Các anh ơi! Tụy em đang...

Thằng Mạnh mới reo nửa chừng đã ngưng bật, bàn tay nhỏ Hạnh đã bụm chặt miệng nó.

Bị chẹn họng, Mạnh không nói được, nhưng ánh mắt nó cho biết nó đang cực kỳ sửng sốt.

Ánh mắt đó đang dán vào mặt nhỏ Hạnh hàng chục câu hỏi.

- Khế thôi! - Nhỏ Hạnh nói mà mặt tái ngắt.

- Đừng để họ phát hiện ra tội mình!

Nhưng tất cả đã qua muộn, ngay khi tiếng kêu đầu tiên thoát ra khỏi đôi môi Mạnh, hai tên ăn thịt người đã quay phắt đầu lại, nhìn xuống sông.

Và trong lúc nhỏ Hạnh dạn dò Mạnh thì từ từ thả tay ra khỏi miệng thằng oắt thì tai nó đã nghe những tiếng líu lo vọng xuống từ trên bờ.

Hai tên ăn thịt người lúc này đang chạy dọc bờ sông, cố đuổi theo chiếc bè, miệng kêu lên hàng tràng những câu khó hiểu, tay hươ loạn xạ con dao trên tay.

- Long, Quý, cứ bình tĩnh! - Nhỏ Hạnh trấn an hai bạn bằng giọng run run - Chúng không làm gì được tội mình đâu!

Sự việc diễn ra đột ngột đến mức dù không còn bị nhỏ Hạnh bịt miệng, Mạnh cũng chẳng thốt được lời nào. Nó ngồi trơ tại chỗ, mồm há hốc, mắt trở lên, đầu kêu u u như có ai vừa đánh rơi một cái chong chóng trong đó.

- Chị Hạnh ơi! - Mãi một lúc, Mạnh mới rụt rè kéo tay nhỏ Hạnh, giọng ngạc nhiên - Đó là các anh ở nhóm Mèo Rừng mà!

Nhỏ Hạnh cười như mếu, đến lúc này nó biết không thể gạt thằng oắt được nữa:

- Không phải đâu em!

- Ủa, chứ không phải chuyện lạc rừng này là do nhóm Mèo Rừng bày ra hở?

- Ờ... ờ... không.

Giọng Mạnh càng lúc càng lắp bắp:

- Như vậy họ là bọn ăn thịt người thật hở chị?

Nhỏ Hạnh trả lời xui lơ:

- Thì tối hôm qua em cũng đã tận mắt nhìn thấy rồi đó!

Rồi thấy Mạnh mặt mày xám như chàm, sợ thằng oắt xỉu lăn đùng xuống sông, nhỏ Hạnh vội nói thêm:

- Nhưng mình đã ở giữa sông, coi như an toàn rồi, em đừng lo!

Như để phủ nhận lời khẳng định hùng hồn của nhỏ Hạnh, một hòn đá bay vù tới, rơi tòm sát chiếc bè, làm nước bắn tung tóe, tạt cả vào người bọn trẻ.

Cả bọn giật mình ngó lên bờ, thấy một tên đang vung tay ném, tên kia đang cúi xuống tiếp tục nhặt đá. Lại tòm một tiếng nữa, nước lại văng lên ướt mèm đầu cổ bọn Quý ròm.

Thằng Mạnh vừa tức vừa sợ, thút thít:

- Hu... chị lừa em...

Nhưng tiếng nước nổ run rẩy của nó lập tức bị tiếng kêu của Tiểu Long át mất:

- Ròm ơi, tấp sát qua bờ trái đi!

Quý ròm khua mạnh tay chèo cổ lái bè ra xa hai tên ăn thịt người. Thoáng mắt, chiếc bè đã cặp sát bờ sông bên trái, những hòn đá của hai tên hung dữ lúc này rơi tuốt đằng xa, chẳng còn đe dọa được bọn trẻ nữa.

Quý ròm thở phào:

- Thế là thoát!

Quý ròm vừa nói dứt câu một hòn đá không biết từ đâu bay tới rơi ngay lên đồng túi nilông khiến chiếc bè chòng chành dữ dội.

Nhỏ Hạnh vừa bám tay lên những thanh tre vừa ngơ ngác nhìn quanh. Đột ngột nó hét lên thất thanh:

- Lái ra giữa dòng lệ lên! Có hai tên đang ở bên trái!

Quả thực lúc đó những đứa còn lại cũng vừa kịp nhìn thấy hai tên ăn thịt người khác nhô ra từ sau một gốc cây to mọc sát bờ sông bên trái, tên nào tên nấy đều cầm lăm lăm một hòn đá lớn cỡ quả dưa hấu trên tay, mặt mày vằn vện trông cực kỳ hung tợn.

Thế là Tiểu Long cuống cuống chống, Quý ròm cuống quít chèo. Nhỏ Hạnh và Mạnh bám cứng vào thành bè, đầu cúi qua một bên để giữ thăng bằng trong khi chiếc bè vất vả lướt đi từng chút một với những tiếng ầm ầm như đại bác đuổi sát lưng kèm theo những cột nước khổng lồ chồm lên rồi đổ đánh sầm như muốn nhấn chìm cả bọn.

Hì hà hì hục một hồi lâu, Tiểu Long và Quý ròm mới đưa được bè ra giữa lòng sông.

Bốn tên ăn thịt người vẫn bám sát hai bên mé sông, vẫn không ngừng vung tay ném đá về chiếc bè nhưng xem chừng đã bớt hăm hở. Vì khi tới gần chiếc bè, những hòn đá đã hết đà tuy vẫn làm nước bắn tung toé nhưng thực tình là chẳng gây nguy hiểm tẹo nào. Hơn nữa với khoảng cách đó, nếu giữ được bình tĩnh Tiểu Long và Quý ròm thừa sức điều khiển chiếc bè tránh né dễ dàng.

Thằng Mạnh ngồi thẳng lưng lên, đưa tay quệt mũi:

- Hú vía! Khi nãy em cứ tưởng chết chìm rồi!

- Các bạn nhìn kia! - Thành linh nhỏ Hạnh chỉ tay về phía trước, kêu lên rạng rỡ - Sắp tới khúc sông hôm nọ rồi!

Như được tiếp thêm sinh khí, Tiểu Long cong lưng đẩy mạnh cây sào:

- Ráng lên! Tụi mình sắp ra khỏi vùng nguy hiểm rồi!

Quý ròm nghiêng răng chèo lia lịa:

- Phen này mà thoát được, nhất định chúng ta phải hỏi tội nhóm Mèo Rừng!

Thằng Mạnh nhanh nhẩu phụ họa:

- Đúng rồi, phải hỏi tội! Ai lại đem con bỏ... bỏ...

Đang hùng hổ, Mạnh bỗng nhiên ngắc ngư vì nó sực nhớ ra tội nó đang ở giữa rừng hoang chứ không phải đang ở giữa chợ.

Nhỏ Hạnh tùm tùm, định lên tiếng trêu Mạnh. Nhưng chưa kịp nghĩ ra câu nào thích hợp, mắt nó bỗng nhìn thấy một sợi dây chằng ngang lòng sông, suốt từ bờ bên này sang bờ bên kia, cách mặt nước khoảng ba bốn tấc.

Mặt biến sắc, nhỏ Hạnh kinh hoàng la lên:

- Dừng lại! Quý, Long ơi, dừng lại!

Nhưng không còn kịp nữa, chiếc be đang ngon trớn, húc bọn trẻ vào sợi dây. Sẵn đà, chiếc be kéo sợi dây đi thêm một đoạn, ngúc ngoắc, dùng dằng một chút rồi kiên quyết lao mình theo dòng nước, băng băng về xuôi, mang theo tất cả các túi vật dụng cột trên be, bỏ mặt bốn vị chủ nhân lúc này đang đeo tòng teng trên sợi dây lơ lửng giữa dòng sông rộng.

Phản xạ tự nhiên của bọn trẻ lúc gặp nạn là chộp lấy sợi dây. Và khi đầu óc của bốn đứa còn đang hoảng hốt, chưa kịp nghĩ ra cách ứng phó thì chiếc be đã trôi đi mất. Và sợi dây không chịu nổi sức nặng của chúng nên từ từ chìm xuống.

- Dừng buông tay! - Tiểu Long hét lên - Đạp chân cho thân người nổi lên!

Vừa hét Tiểu Long vừa ôm ngang người Mạnh, định dìu nó. Nhưng Mạnh đã vùng vằng:

- Anh buông tay ra đi! Em tự bơi được mà!

Bây giờ Tiểu Long mới sực nhớ thằng Mạnh là dân Vũng Tàu, suốt ngày lê la ngoài bãi biển. Gì chứ bơi lội có khi nó còn giỏi hơn mình! Tiểu Long nghĩ bụng và yên tâm buông thõng oắt ra.

- Phải làm sao chứ Long! - Nhỏ Hạnh hỏn hển - Chẳng lẽ tội mình cứ bập bênh mãi như thế này?

Trước nay, Tiểu Long chỉ toàn hỏi ý kiến của hai nhà thông thái Quý ròm và Hạnh. Chỉ những lúc thập tử nhất sinh như lúc này, nó mới được "trọng dụng". Cho nên nó khoái lắm. Nhưng Tiểu Long chưa kịp biểu lộ cái khoái của mình, thằng Mạnh đã làm nó xuôi xị:

- Làm gì được nữa bây giờ! Họ ra tới nơi rồi kìa!

Quả thực, từ sau bụi lau rậm hai bên bờ sông, hai chiếc be đang từ từ bơi ra chỗ bọn trẻ. Trên mỗi chiếc be chễm chệ hai tên ăn thịt người, bốn con dao sáng quắc, lấp lánh trên tay.

Thằng Mạnh bật khóc hu hu:

- Phen này chết chắc rồi!

Nhỏ Hạnh thở dài tuyệt vọng:

- Thật không ngờ kết cục lại như vậy.

- Tội mình không thể xuôi tay chịu chết được! - Mắt Tiểu Long long lên - Các bạn cứ để họ bắt giữ đi! Còn tôi, tôi sẽ tìm cách thoát thân kêu người đến giải cứu!

Nhỏ Hạnh hãi sợ:

- Bộ Long thích bơi xuôi theo dòng sông mệnh mông này hử?

- Đành vậy! - Tiểu Long cắn môi muốn róm máu - Nếu chẳng may tôi chết thì thôi, nếu như tôi còn sống, các bạn nhất định sẽ an toàn trở về!

Tiểu Long vừa định buông tay khỏi sợi dây thì Quý ròm thành linh vươn tay tóm lấy nó:

- Khoan đã, Tiểu Long!

- Thả tao ra đi! - Tiểu Long gầm gừ - Đã muộn quá rồi đấy!

Quý ròm lắc đầu:

- Màý cứ ở lại đây với tội tao, chờ nhóm Mèo Rừng tới cứu!

- Nhóm Mèo Rừng? - Mạnh nhếch mép - Giờ này chắc họ đang ngủ khò ở một khách sạn nào đó dưới thành phố rồi!

- Đừng giỡn! - Quý ròm hát đầu - Họ đang tới kìa!

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh hấp tấp nhìn quanh. Nhưng tội nó chẳng thấy ai cả ngoài hai chiếc bè của bọn ăn thịt người đang mỗi lúc một tới gần.

Nhỏ Hạnh nhăn nhó:

- Giờ này mà Quý còn đùa được!

- Tôi có đùa đâu - Quý ròm nói giọng nghiêm trang - Họ chính là bọn ăn thịt người!

Trong khi ba đứa kia đang nghệt ra, không biết Quý ròm nói thật hay nói đùa thì từ trên chiếc bè bên trái vang lên giọng nói quen thuộc:

- Chào các em!

Dù người vừa lên tiếng vẫn trong bộ dạng của một tên ăn thịt người nhưng bọn trẻ đều nhận ra đó là giọng của anh Phong, thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng.

Tiếp theo giọng anh Phong là giọng anh Thành, lần này tiếng nói phát ra từ chiếc bè bên phải:

- Xin chúc mừng những con người dũng cảm!

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh bỗng nhiên bật khóc. Dang hoảng sợ, khiếp đảm và tuyệt vọng đột nhiên thấy tất cả bỗng trở nên nhẹ hẫng, tội nó vừa mừng vừa thẹn vừa tức, những gì ứ nghẹn trong lồng ngực hai ngày qua được dịp tuôn ra. Tất nhiên nhỏ Hạnh và Tiểu Long chỉ khóc thút thút. Riêng thằng Mạnh là khóc tổ tồ.

Sau khi đưa bọn trẻ lên bè, anh Cường vuốt tóc Mạnh:

- Nín đi em! Đây chỉ là trò chơi thôi mà!

- Trò chơi! - Thằng Mạnh giận dỗi, giọng vẫn còn nghèn nghệt - Em chẳng thích chơi trò này chút nào!

Nhỏ Hạnh lúc này đã nín. Nó thụi vô lưng anh Cường, giọng ầm ức:

- Lẽ ra các anh phải báo trước cho tụi em chuẩn bị tinh thần chứ!

- Anh nói là tụi anh không báo trước! - Anh Cường trợn mắt - Hôm qua anh chẳng đã bảo các em sẽ có một chuyến đi lý thú là gì!

- Ngay cả anh cũng tuyên bố nhóm Hải Âu không thể nào tổ chức cho các em một cuộc đi chơi thú vị và ngoạn mục như vậy mà. Tại các em không để ý đó thôi! - Anh Thành ngồi cạnh anh Cường mỉm cười chen vô.

Anh Phong đang chèo chiếc bè bên cạnh vui vẻ nói với qua:

- Các em không chuẩn bị tinh thần mà ứng phó với hiểm cảnh bình tĩnh, thông minh, gan dạ như vậy, thật ngoài sự tưởng tượng của tụi anh.

Được thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng khen ngợi, bọn trẻ có cảm giác chiếc mũi mình phồng ra thấy rõ.

Tiểu Long ngồi sau lưng anh Phong, tròn mắt nhìn các thân hình đen mun chung quanh toét miệng cười:

- Các anh hóa trang giống thật!

Thằng Mạnh vọt miệng:

- Vậy tối hôm qua người bị nướng trên lửa là một người trong các anh hở?

Anh Thành đập tay lên ngực:

- Là anh đây!

Mạnh tò mò:

- Thế anh không thấy nóng sao?

Anh Thành cười:

- Anh Phong và anh Cường hơ anh tuốt trên cao, lại chếch ngoài ngọn lửa, anh chỉ thấy âm ấm như đang nằm trên lò sưởi thôi!

Nghe tới đây, nhỏ Hạnh tự nhiên mếu xệch miệng. Nó đã bịa ra những tình tiết này để trấn an thằng oắt Mạnh, không ngờ sự thực diễn ra đúng y như nó tưởng tượng. Vậy mà nó đã từng sợ đến bủn rủn cả tay chân.

Mạnh nghệt mặt:

- Nhưng rõ ràng tụi em nghe có mùi thơm...

- À, đó là mùi gà nướng! - Anh Thành cười khi khi - Vì ngay lúc đó tụi anh đang vui trong đống lửa con gà rừng thật.

Nhỏ Hạnh chợt liếc người ngồi cạnh anh Phong nãy giờ:

- Hôm trước em nhớ nhóm tụi anh chỉ đi có ba người...

Không đợi nhỏ Hạnh nói hết, anh Phong quay sang vỗ vai người ngồi cạnh:

- Đây là anh Lương, người của công ty du lịch địa phương. Ủy ban tỉnh vừa phát hiện một ngọn thác rất đẹp ở vùng này, định tổ chức thành một địa điểm du lịch nên nhờ nhóm tụi anh khảo sát và đánh giá về sinh thái, mức độ an toàn để họ có thể yên tâm mở đường và xây dựng các công trình vệ tinh chung quanh ngọn thác. Trong khi tụi em "đi lạc" thì bọn anh cũng đã kịp làm xong phần việc của mình.

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Công việc đó đâu có thể hoàn thành nhanh như vậy được?

- Thực ra tụi anh đã đến đây khảo sát kỹ lưỡng một lần rồi. Lần này chỉ rà soát lại để đưa ra kết luận cuối cùng thôi.

Tiểu Long nhìn anh Lương:

- Vậy chắc anh mới lên sáng nay?

Anh Lương gật đầu:

- Ừ, tụi anh lên hai người...

- Ủa, còn người nữa đâu?

Anh Phong chỉ tay về phía hạ lưu:

- Kia kia!

Bọn trẻ ngoảnh mặt nhìn theo tay chỉ của anh, trở mắt khi thấy một người thanh niên tấp tễnh bước dọc bờ sông, hai tay kéo một sợi dây nối với một chiếc bè đang trôi bồng bềnh trên mặt nước, cặp sát mé sông. Đó chính là chiếc bè của tụi nó với cái túi vật dụng linh kính.

Nhỏ Hạnh phì cười, không giấu vẻ thán phục:

- Thì ra các anh đã tính toán cẩn thận đâu vào đấy!

Anh Cường vờ nghiêm mặt:

- Chứ để các em bắt đền, tụi anh sạt nghiệp sao!

- Bố trí hay tuyệt! - Nhỏ Hạnh gật gù, nhưng liền sau đó nó đưa tay vỗ trán - Nhưng dù sao thì trò này cũng rất nguy hiểm. Nhờ tụi em gặp phải chuyện gì bất trắc...

- Các em không thể gặp chuyện bất trắc được! - Anh Phong khua tay - Vùng này cực kỳ an toàn, tụi anh đã nghiên cứu kỹ rồi. Hơn nữa, lúc nào bọn anh cũng phân công một người bí mật bám sát tụi em.

Anh Cường hào hứng tiếp lời anh Phong:

- Đó là chưa kể, trong bọn em có một người đã được biết trước kế hoạch của tụi anh!

- Ai?

Ba cái miệng cùng há hốc. Cái miệng thứ tư không há là Quý ròm. Vì vậy, hỏi xong. Tiểu Long, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh liền quay phắt về phía Quý ròm:

- Thì ra...

Bây giờ ba đứa mới nhớ ra khi nãy ở dưới sông Quý ròm là người bình tĩnh tiết lộ cho cả bọn biết bọn ăn thịt người chính là nhóm Mèo Rừng.

- Lúc còn ở thành phố, một ngày trước khi lên đường, sau khi hướng dẫn tụi em kỹ năng đi rừng, bọn anh đã ngoắt Quý ròm ra một chỗ...

Nghe anh Cường khoái trá nhắc lại chi tiết này. Tiểu Long đột nhiên cảm thấy một tia chớp lóe lên trong đầu mình. Nó tức muốn lùng bùng lỗ tai:

- Vậy sáng hôm qua, chính Quý ròm đã cố tình bày ra trò đó nhau, sau đó tìm cách chơi ăn gain để tụi em xúm vào cãi cọ cho các anh thừa cơ trốn đi phải không?

Anh Cường mỉm cười:

- Hoàn toàn chính xác!

Tới phiên thằng Mạnh hậm hực:

- Từ đó suy ra là tối hôm qua, anh Quý cố ý xúi tụi em đi kiếm củi rồi băng lên trước dẫn tụi em về hướng các anh đang chờ sẵn, rồi cũng chính anh bí mật nhá đèn pin ra hiệu cho các anh biết tụi em đang đến gần để các anh dàn cảnh nướng thịt người?

- Chứ sao nữa!

Nhỏ Hạnh đập đập tay lên trán, "ô" lên:

- Nếu đúng như vậy thì khuya hôm qua Quý ròm không hề ngủ gục trong ca gác, mà đã lợi dụng thời gian đó để khắc các hình vẽ và cắm phập con dao vào thân cây để hù dọa ba đứa em?

Anh Cường lại cười hề hề:

- Chứ còn ai!

Tiểu Long nghiêng răng ken két:

- Vậy thì...

Anh Cường chớp mắt:

- Vậy thì sao?

- Vậy thì thằng ròm phải bị trừng trị!

Vừa nói, Tiểu Long vừa nhanh như chớp đẩy tay vào lưng Quý ròm.

Quý ròm ngồi kế Tiểu Long, đang toét miệng cười hì hì, bất thần bị đẩy vào lưng, liền rơi tòm xuống nước. Tiểu Long ra tay đột ngột đến mức anh Phong và anh Lương đang ngồi sát rạt bên cạnh cũng không sao ngăn chặn kịp.

Trong khi Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh ngồi trên bè vỗ tay reo ầm:

- Cho uống nước mệt xỉu luôn!

Thì Quý ròm su khi biến mất dưới mặt nước, bỗng nhiên nhô đầu lên, hai tay vuốt mặt, miệng hét toáng:

- Mát quá! Mát quá! Cảm ơn nghe, mập!

Và Quý ròm không chỉ nhô đầu.

Trước cặp mắt sững sờ của tụi bạn, nó từ từ nhô vai, nhô ngực, nhô bụng, nhô cả cặp chân leo kheo rồi cuối cùng đứng thẳng người lên. Nước chỉ ngập ngang đầu gối nó.

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh ngó sục lại, mới hay bè đã sắp cập bờ.